

gormander
**ÇOCUKLAR
YÖNETİMDE**

ÇOCUK KİTAPLARI

çocuklar yönetiminde

gormander

İsveççe'den Türkçeleştiren:
Mehmet Çağ

Resimleyen:
Helena Henschen

Basıma hazırlayan:
Erdal öz

Birinci basım: 1975
İkinci basım: 1976

Cem yayinevi çocuk dizisi

1

Top anaokulu

Top anaokulu yüksek bir tepenin üzerinde kurulmuştu. Bu okuldaki çocuklar, tepenin üzerinde geçmekte olan bulutları yakalayabileceklerini sanırlardı. Özellikle sonbahar günlerinde havanın çok bulutlu olduğu zamanlarda, çocuklar dışarı çıkar, bulutları seyrederdiler. Bulutları bazıları kocaman trenlere benzerdi. Anaokulunun üzerinden öylesine sıra sıra geçerlerdi ki, çocuklar neredeyse göğün tren gibi gürüldediğini duyarlardı.

Bazı başka bulutlar da birbirleriyle didişen, dövüşe kocaman yabancı hayvanlar andırırdı. Sanki kocaman yılanlar korkunç canavarlar birbirlerini üzerine atılır, gök gürüldediğinde ağızlarından şimşekler fışkırdı.

Top anaokulunun yapısı yepyenyidi. Okulun büyük çocukları işçilerin vinçlerle, greyderlerle geli tepede nasıl koskoca bir çukur açtıklarını çok iyi hatırlarlar. Açılan çukura, çocukların oyuncaklarını koyacakları bir mahzen yapılacaktı. İşçiler, daha sonra toprağa koca koca demir direkler çakıp, aralarında bu yeni yapının duvarlarını örmüşlerdi.

Birgün işçilerden biri, çukuru dibinde, demirden dökülmüş paslanmış, eski bir top bulmuştu. İşte anaokulu "Top" adını buradan aldı. Bu top, birkaç yüzyıl önce

savaş çıktığını sanan, yaşlı
bir yüzbaşidan kalmayd
sı savaş çıktı sanmış, topu
up ateşlemiş, tepenir
indeki kente doğru bir gülle
nuştı. Topun güllesi kentin bir
a sosis satmakta olan yaş
atıcıya rastlamıştı. Dahc
u, gülle satıcının tezgahına
paramparça etmiş, sosisler
in alana dağıtmıştı.

ak bu olay birkaç yüzyıl önce
ndan, sosisler bugünkü
re benzemiyordu. Satıcının
ri büyüktü, kalındı. Satıcı
e öfkelenmişti ki koca
rinden birini kaptığı gil
ştı. Elinde silah gibi tuttuğ
tepeyi tırmanmış, yüzbaşının
na, o koca sosisi öyle bir
ştı ki, yüzbaşı bayılmış
eye kaldırılmıştı.

size

öyküsünü

anlatacağımız Lasse, birgür anaokuluna gitmek üzere yola koyulmuştu. Lasse'nin aklına arca sıra yüzbaşının kafasına sosisi indiren o satıcının öyküsü gelir Lasse kendi kendine gülerdi. O gün Lasse'nin canı gerçekten sıkılıyordu. Hele onu elinden tutan annesinin de pek kızgın bir gününde olduğu düşünülecek olursa...

"Bugün okula gitmek istemiyorum!" diye bağırmıştı, Lasse.

"Gideceksin!" demişti annes "Çünkü işe gitmek zorundayım"

Annesi, onun hiç yoktan bir tartışma çıkarmasına pek kızmıştı. Ancak, annesi çoğunlukla yorgun ve biraz da neşesiz olurdu. Her gün o koca fabrikada, bir makinenin başında çalışırdı. Makine öylesine gürüldeyerek çalışırdı ki, kulakları sancırdı kadıncağızın. Oturmasına da

izin yoktu, oturacak olsa, fabrikanın sahibi gelir, iyi çalışmadığını söylerd Bu yüzden, sadece kulakları deği sırtı da sancırdı kadının.

Annesinin Lasse'yi, yokuştan çekirtire çekirtire okula götürmeye çalışması, doğrusu görülecek birşeydi. Annesi oldukça iri, şişman bir kadındı. Kışın başlarıydı yokuş oldukça kaygandı.

Annesi, Lasse'yi birazcık yukarı çekiyor, sonra Lasse ters yönden çekince, birlikte geri geri kayıyorlardı.

"Offfff!" diye inledi Lasse'ni şişman annesi.

"Okulda çok sıkılıyorum" dedi Lasse.

Tam orada, birbirlerini ters yönde çekirtirirken, Eva ile annesi yokuş yukarı gelmeye başladılar. Onlar da okul yolundaydılar. Lasse buna pek sevindi. Eva onun en iy

arkadaşıydı.

Eva'nın annesi dondurma ve köfte satan bir dükkanda çalışıyordu. O kadar zayıftı ki, bir elektrik direğinin arkasına rahatça gizleyebilirdi kendisini. Bunca zayıf olmasının nedeni de, anlaşılın, çok acı yemesiydi. Birgün nasıl olduysa çok fazla dondurma yemişti; o günden beri hiç canı yemek istemiyordu.

"Lasse'nin bugün nesi var, hiç anlamıyorum" dedi Lasse'nin şişman annesi, "okula gitmek istemiyor".

"Eva da gitmek istemiyor", dedi Eva'nın sıska annesi.

Anneler orada durmuş konuşurken, Eva ile Lasse sıvışıp çalıların arkasına gizlendiler.

"Kaçalım mı" diye fısıldadı, Eva. "Yokuş aşağı koşup polisi ayaklandırabiliriz"

"Boş ver", dedi Lasse. "Hiç de eğlenceli olmaz. Aslında ben başka"

birşey düşündüm. Bugün okulda çok ilginç şeyler olacakmış gibi bir duygu var içimde”

Tam anneler çocukları aramaya başlayacakları sırada, iki çocuk ortaya çıktılar, okula gitmeye karar verdiklerini söylediler. Annele buna pek sevindi. Eva, Lasse’y elinden tuttu, birlikte okul yollandılar.

Eva yol boyunca merak dolu gözlerle Lasse’ye bakıyordu.

“Ne olacak bugün?” diye sordu.

Lasse’nin çok gizemli bir görünüşü vardı. “Bilmem”, dedi, “belk de bütün okul havaya uçacaktır. Sabahdan beri bugün çok korkunç birşey olacakmış gibi bir duygu va içimde. Hani biraz korkuyorum. Okula gitmek istemeyişim bu yüzden”

“Bak!”, diye haykırdı Eva, “bulutlara bak! kocaman bir ek benziyor.”

Evet, gerçekten de öyleydi. Tepenin üstündeki pırıl pırıl yen yapının tam üzerindeki bulutlar top anaokulunun üç katı büyüklüğünde sıkılmış bir yumruk biçimini almıştı. Yumruk birden okulun damına inerek yapıyı iki parçaya bölecek gibi duruyordu.

"İçeri girmeye gözümüz kesiyor mu?" diye sordu Lasse.

"Elbette", dedi Eva.

2

muhallebi çetesine saldırıya geçiyor

O gün top anaokulunda çok ilginç
Çok heyecanlı bireyler olacaktı.
İnsan bunu daha kapıdan içeri adını
atar atmaz seziniyordu. İçerideki
havadan seziliyordu bu. Sanki bütü
oyuncaklar çocuklarla konuşuyor
fısıldaıyor gibiydi. Bir köşede
kocaman oyuncak ayı oturmuş,
mırıldanıyordu: "bugün bireyler
olacak."

Bir başka köşede oyuncak tren
fır fır dönüyor, buharlı ddgyle
ıslık alarak, "dikkat, dikkat!"

diyordu. "Bir şeyler olacak bugün."

Okuldaki elli çocuk, yemeğe oturduklarında olaylar başladı. O gün yemekte muhallebi vardı. Çocuklar her zamanki gibi küçük masalarını çevresinde, boyunlarında önlükleriyle oturuyorlardı. Her çocuğun muhallebisinin üzerine bir kaşık da reçel konmuştu. Tabii, hepsi de önce reçeli yediler. Sonra da oturup muhallebiyi biraz kaşıkladılar.

İri ayakları olan ve bu yüzden durmadan tökezleyen Hedde öğretmen, sert bir sesle: "muhallebiden de yemelisiniz", dedi. "Yalnızca reçel yemekle olmaz."

İşte o zaman, olan oldu. Üç yaşındaki Anna, muhallebisine kaşığını daldırdı. Ancak, ağzına götüreceği yerde, kaşığı havada bir yay gibi çevirerek koca bir muhallebiyi havaya savurdu.

Muhallebi parçası, havay

k gitti, Hedda öğretmenir
atına yapıştı.

dat!", diye haykırdı Hedda
nen. Bir metre havaya
ştı. Sonra da iri ayaklarını
e tökezlenerek yeri öptü.

in çocuklar önce pek
ar. Hedda öğretmen,
rin içindeki canavarlardan d
ç olabilirdi. Gerçekter
da ağzında şimşekle

irdi. Ama bu kez herşey
ydı. Önce iki yaşındaki Johnn
e başladı. Sonra Lasse
gülmeye. Az sonra bütün
ar öyle bir gülmeye

lar ki, iskemlelerinde
naz oldular. Eva öylesine
du ki, burnunu muhallebiy

Oyuncak ayı oturduğu
e gülüyordu: "bum, bum" diye
çıkartıyordu gülerken.

k köşede, oyuncak trer

ötüyordu: "hii, hii!" diye gülerek.

Bütün öğretmenler olan biten görmek için odaya üşüştüler. Hedda öğretmen doğruldu, yüzündek muhallebiyi sildi. Pek kızgındı. Yüz mosmordu.

"Üzerime muhallebiyi atar kimdi?" diye kükredi.

Kimseden bir ses çıkmadı. Çocuklar oturdukları yerde gülüşüyorlardı. Muhallebiyi öğretmene fırlatan Anna, Eva'nın arkasına gizlenmişti.

Hedda öğretmen: "kimin yaptığın söylemezseniz, bugün size ne çörek ne de şerbet yok!" diye haykırdı.

Yine kimseden ses çıkmadı. (zaman Hedda öğretmen, çocuklar kandırmaya çalıştı. Eva'ya yaklaştı en tatlı sesiyle: "bana kimin muhallebi attığını söylersen sana il tane çörek veririm", dedi.

Eva çok korktu. Öğretmenin daha

önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Öğretmenin sesi pek tatlıydı. Ama aynı ölçüde kızgın olduğunu sezmek hiç de güç değildi. Yapmacık bir tatlılık bu, besbelliydi.

"Çöreklerini kendin ye", dedi Eva.

Bütün çocuklar el çırpıldılar. Kahkahalarla güldüler yine.

Top anaokulunun başöğretmen Karin: "bugün bu çocuklara ne oluyor?" diye sordu.

Başöğretmen demek, okuldak herşey ve herkes hakkında karar veren kimse demektir. Karin öğretmen, her zaman mavi bir giysi giyerdi. Bu giysi onu herkesten ayırır, herkesin üstünde gösterirdi. Öbür öğretmenler mavi giysi giyemezlerdi, beyaz giymek zorundaydılar. Çünkü onların Karin öğretmen kadar yetkileri yoktu.

"Artık daha fazla muhalefet yiyemezsiniz" dedi Karin öğretmen

"Çok fazla yaramazlık ediyorsunuz. Şimdi oyun oynayacaksınız"

Çocuklar oyun odalarını koşturdular. Küçük çocuklar için ayrı; büyük çocuklar için ayrı bir oyun odası vardı. Öğretmenler, oyuncakları çıkardılar. Amc çocukların hepsi yere oturdular. Oyun oynamak istemediler. Daha doğru dürüst konuşmasını bile beceremeyen Johhny, "oyun oynamak istemiyoyum", dedi "Oyuncakları sevmiyoyum"

"Oynamak zorundasın", dedi Karin öğretmen. "Senden önce birçok ağabeyin bu oyuncaklarla oynadılar bu oyuncakları sevdiler."

Lasse ile Eva, yavaşça bir köşeye çekilip bir dolabın arkasına saklandılar. Her zaman buraya sokulur, oturur, el ele tutuşur, konuşurlardı. Burada kendilerinin rahat bulurlardı.

"Hedda öğretmenin ne kadar kızdığını gördün değil mi?" dedi Lasse.

"Gördüm" dedi eva. "Öyle korktum ki, ölüyorum sandım."

Lasse'nin canı biraz sıkılmışç benziyordu. Bütün gün boyunca büyük bir makinenin başında çalışırken annesini düşündü birden. Sonra bütün gece boyunca büyük bir kamyonu süren babasını düşündü.

"Babam gibi çalışmak isterdim" dedi Lasse.

"Çalışmak için daha çok küçüğüz" dedi eva. "Önce neredeyse yüz yıl okula gitmemiz gerekiyor."

"Babam şimdi Göteborg'da" dedi Lasse.

"Göteborg nedir?"

"Çok uzaklarda büyük bir kent. Babam dün gece kamyonla oraya gitti."

"Oyun oynamak istemiyorum"

dedi eva. "Bu okuldaki oyuncakları hiç sevmiyorum."

"Bir okumayı öğrenebilsek" dedi Lasse. "Bir keresinde Ulla öğretmene sordum. Ama o bizim yaşta çocukların okumasına gerek olmadığını söyledi. Okumayı ilkokulda öğrenecekmışiz; öyle dedi."

"Okuldan çıkıp şöyle bir gezebilseydik" dedi eva. "O zaman annemin çalıştığı yere gider, ona yardım ederdik."

"Sonrada çikolata yapan büyük fabrikaya giderdik" diye haykırdı Lasse. "Yalnızca çikolataları düşünmek bile onu mutlu kılmıştı. "Ağızlarımızı tika basa çikolatayla doldururduk."

Lasse ile Eva köşelerinde oturmuş konuşurlarken dolabın arkasına ansızın bir baş uzandı. Bu Carl-johan'ın başıydı ve kıpkırmızı bir yün yumağına benziyordu. Carl-

johan'ın kıpkızıl, gür saçları vardı.

Carl-johan anaokulunun el yaramaz çocuğuydu. Öyle yaramazdı ki, biri arkasını dönecek olsa, o hemen bir muziplik yapardı. Bir keresinde tütüncü dükkanındaki Johanson amcanın çizmelerini suyla doldurmuştu. Bir başka zaman da anaokulunun hemen aşağısındaki küçük evin damına tırmanıp bacadan aşağıya bir avuç çatapat göndermişti. Çatapatlar ocağa düşünce patlamış, ocağın başında gözleme pişirmekte olan teyzenin yüzü bir anda kapkara olmuştu. Tavada pişmekte olan gözleme, fırlayıp teyzenin suratına yapışmış, burnu gözlemenin ortasında bir delik açıp, dışarı çıkmıştı. Üstelik tam o anda teyzenin kedisi gözlemenin ortasında görünen burnu, bir lokma ciğer sanıp geçirmişti pençeleriyle teyzenin burnuna.

Carl-johan: "bir ayaklanma başlatacağız" diye fısıldadı Lasse ile Eva'ya. Aklında gerçekten parlak bir düşünce geldiğinde hep böyle olurdu. Carl-johan'ın gözleri pır pırdı.

Eva ile Lasse: "ayaklanma ne demek?" diye sordular.

Carl-johan sokuldu, öğretmenler duymasın diye onların kulaklarını fısıldadı: "babam bana çok uzaklardaki ülkelerde insanları ayaklandığını anlatmıştı. Biz de insanlar gibi yapacağız; yönetimi ele geçireceğiz."

"Yönetimi ele geçirmek de ne demek?"

"Nasıl bilmezsiniz canım" dedi Carl-johan. "Şimdi anaokuluna Kari öğretmenle öbür öğretmenler egemen. Bizler istediğimiz hiçbir şeyi yapamıyoruz. Öğretmenlere, bundan böyle artık her şeye bizim

karar vereceğimizi söyleyeceğiz. İşte böylece yönetimi ele geçirmiş olacağız.”

Top anaokulundaki ayaklanma işte böyle başladı. Bu düşünce, Carl-johan'dan gelmişti. Carl-johan, önce Lasse ile Eva'ya öğretmenler bağlamalarını, saçlarına da yoğurt dökmelerini söyledi.

Çok geçmeden bütün çocuklar köşelere büzüşüp fısıldaşmaya başladılar.

daha doğru dürüst konuşamayan Johnny: "öğretmenleyi bağlayın!" diye haykırdı.

Öğretmenler, odanın ortasında duruyor, şaşkınlıkla olan biten anlamaya çalışıyorlardı. Çocuklar, oyuncaklarla oynamak istemiyor köşelerde oturuyor, fısıldaşıyor, yığı salan gözlerle öğretmenler süzüyorlardı.

Carl-johan, bağlanacak olurlarsa

öğretmenlerin direnebileceklerini anlattı. Bunun için çocukların uyanık olmaları gerekiyordu.

Birden Lasse'nin aklına birşey geldi: "bir tökezletme birliği kurmalıyız" dedi. "Öğretmenler koşup kaçmaya yeltenirlerse, bu birlikteki küçük çocuklar öğretmenlerin önlerine çıkarlar. (zaman da öğretmenler tökezletme birliğinin üzerine tökezlenir kalırlar."

Eva'nın aklına başka bir düşünce geldi: "bir nöbetçi birliği kurmalıyız" dedi. "En güçlü çocuklar nöbetçi olsun, öğretmenleri beklesinler."

Çocuklar, öğretmenlerin onları görmemesi için, gizlice kapıların dolapların arkasına gizlendiler. Bir kapının arkasında en küçük çocuklardan hemencecik bir tökezletme birliği oluşturuldu. Bu küçük çocuklardan her biri ellerin oyuncak el arabalarıyla oynuyor

trenleri aldılar. Öğretmenler kaçmaya kalkıştırlarsa oyuncaklar önlerine sürüp tökezleteceklerdi.

Başka bir kapının arkasında bir nöbetçi birliği oluşturuldu. On tane güçlü kız ve oğlan çocuk, başlarını teneke kutuları miğfer gibi geçirdiler. Sonra kalkan olarak kullanılmak üzere mutfak tencere kapakları aşırıdılar. Çok güçlü bir çocuk olan Anders, "hiç belli olmaz dedi. "Hedda öğretmen, bendeki güçlüdür. Belki de bana vurmayacak kalkar. O durumda kendimi korumak için elimde bir tencere kapağı bulunmasında yarar var"

Artık bütün çocuklar hazırdı Gerçekten bir ayaklanma başlatma yürekliğin gösterebilecek miydiler?

Lasse eğilip Eva'nın kulağına, "cücücü kendime bulacak mıyım bilmem" diye fısıldadı. "Ortada fo

yok yumurta yokken, saldırıp öğretmenleri bağlayamayız ya. Bir şeyler olması gerek.”

Ancak Lasse'nin uzun boylu düşünüp taşınmasına gerek kalmadı. Çünkü ansızın herşey bir anda oluverdi. Ayaklanma başlamıştı.

3

ayaklanma

Saat sabahın onuydu. Top anaokulu tepenin üstüne serilmiş yatıyor, yepyeni bembeyaz duvarlarıyla, koca pencereleriyle pırıl pırıl parlıyordu. Aşağıda, kentin koca sokaklarında otomobiller gidi geliyor, köşe başlarında hafifler tolaşıyorlardı.

Kamyonlar kırmızı dur ışıklarının önünde homurdanarak duruyor, kapkara dumanlar saçarak bütün caddeyi kapkaraya boyuyorlardı. Kaldırımlarda yürüyüşe çıkmış olan yaşlı ninelerle dedeler de tepede

kapkara oldular, öksürüp aksırdılar, gözlerine duman kaçtı.

Evet, öyle sesler çıkıyordu, sanki bütün kent duman saçıyor, aksırıyor, birbirine tosluyor, birbirisiyle dalaşıyordu.

Ama top anaokulunda Karin öğretmen odanın ortasına doğru yürüdü ve bağırdı: "size oyun oynamak zorunda olduğunuzu söylemiştim. Bugün uslu durmadığınız, oyun oynamadığınız için, öğle yemeğinde ceza olarak yalnız havuç yiyeceksiniz."

Bunun üzerine bütün çocuklardaki öfkeli sesler yükseldi. Dünyada er sevmedikleri şey havuçtu. Bir and herkes Karin öğretmenin üstüne çullandı. Küçük Johnny en yükseğe sıçradı ve Karin öğretmenin başına kondu. Karin öğretmenin bir kolunu Carl-johan öbür kolunu da Lasse tuttu.

tarını!" diye haykırdı, Karin
nen. "Kurtarın, imdat,
e saldırıyorlar!"

hiçbir şey onu kurtarmadı
ar Karin öğretmeni bir
eye oturtup sınıksıkca
lar. O anda öbür
menler ne olup bittiğir
k için içeriye doluştular. İşte
ada tökezletme birliğı e
arıyla, oyuncak trenleriyle
te geçti. Bütün öğretmenler
rini bir anda yerde buldula
an ayaklı Hedda öğretmeni,
öğretmeni kurtarmak
la ileri atıldı. Ama küçük Anna
öğretmenin ayak
mağını öylesine ısırıldı k
öğretmen yere
niverdi.

nizi başınıza toplayın" ded
menler. "Bu yaptıklarınızı
rinize babalarınıza

anlatacağız.”

Karin öğretmen, “beni bırakmazsanız bilmiş olun ki, bütünü hayatınız boyunca havuç yiyeceksiniz!” diye haykırdı. “Burada herşeye ancak ben karar veririm, anladınız mı?”

Hala Karin öğretmenin kafasının üzerinde oturmakta olan küçük Johnny, “hayıy!” diye bağırdı. “Şimdi herşeye biz kayay veyiyoyuz.”

Bütün çocuklar zafer çiğlikleri attılar, gülüştüler, öğretmenleri sürükleyip sınıfa bağladılar. Top anaokulu şimdiye kadar hiç böyle bir cümbüşe tanık olmamıştı. Çiğlikler, kahkahalar, bağırışmalar ta aşağıdaki caddeden duyuldu. Er adındaki manav dükkanının önüne çıktı, anaokulundan yana baktı mırıldandı: “çocuklar bugün amma da yaramazlık yapıyorlar, ha.” sonra yine dükkanına girdi. Tatlı

meyvelerinin satışına daldı yine herşeyi unuttu.

Carl-johan anaokulunun el yaramaz çocuğu olduğundar ayaklanmanın önderliğini yüklenmişti. "Şimdi de öğretmenleri başlarına yoğurt dökeceğiz!" diye bağırdı.

Çocuklar mutfağa koştular, buzdolabından yoğurtları aldılar. En azından yüz litre yoğurt vardı, bu da en azından yüz öğretmene yeterdi.

Carl-johan sıçramaya, hoplamaya başladı. Kendini yitirmiş gibiydi. Karin öğretmene yaklaştı ve başına biraz yoğurt döktü.

"Öfff" diye haykırdı Karin öğretmen. Öyle kızmıştı ki, neredeyse ortasından çatlayacaktı. Öfkesinden artık konuşamıyordu.

Peter adlı bir oğlan kafasındar

aşağıya yoğurt döktüğünde Heddc öğretmen "blab! blab!" diye sesler çıkardı.

Az sonra bütün öğretmenler yoğurttan bembeyaz olmuşlardı. Odanın dört bir yanı yoğurdu bulanmıştı. Öğretmenler kardan adamlara benziyorlardı. Yine de kardan adam olmadıkları kolayca anlaşılıyordu. Çünkü bunlar kıpırdıyor, homurdanıyor, oflayıp pufluyor, öfkelenabiliyorlardı. Kardan adamlardan farklı oldukları görülebiliyordu da.

Yoğurdun altında kalmış gözlerinin yuvalarında oynayışı bil görülebiliyordu. Küçük çocuklarda oluşan tökezletme birliği birden mutfaktan çıktı, geldi. Mutfakta domates salçası bulmuşlardı; her birinin elinde bir şişe salça vardı. Şişeler plastikten yapılmıştı. Yan sıklığında salça fışkırtabiliyorlardı.

Tökezletme birliğ
öğretmenlerden birinin önünde
durdu. Bir dizi olmuş çocukları
ellerindeki şişeler tabancaları
benziyordu.

"Ateş!" diye bağırdı aralarından
biri. Çocuklar salça şişelerini
doğrulttular, olanca güçleriyle
sıkıldılar. Öyle ki, bir anda on yerden
birden salçalar fışkırdı.
Öğretmenlerin ağız burnu salçayla
örtülüverdi.

"Bundan sonra bir daha havu
yemeyeceğiz!" diye bağırdı
çocuklar. "Dondurma istiyoruz
Ölünceye kadar dondurma, şeker
ve çikolata yiyeceğiz!"

Top anaokulu bir yoğurt
fırtınasına uğramışa benziyordu
Yerler yoğurt içinde kalmıştı. Her
adım atıldığında "şlaf şlaf" diye
sesler çıkıyordu.

Denebilir ki, top anaokulu büyü

yoğurt savaşının ülkeyi sardığı zamanları andırıyordu. Binlerce yıl önce, çok kötü yürekli taş dönemi krallarından biri ülkeyi yönetmekteydi. O kadar kötüydü ki, yalnızca taş baltalarla savaşmak istiyor, mağarasında oturup homurdanarak her aklına estiğinde yeni yeni savaşlar çıkarıyordu.

Ama halk birgün artık taş baltalarla savaşmamaya karar verdi. Çünkü taş baltalar çok tehlikeliydi. Üstelik çok acı acıtıyordu. Böylece taş baltalar yerine yoğurtla savaşmaya karar verdiler.

O günden başlayarak bütün ordular içinde yoğurt bulunan büyük fişkırtma aletleriyle donatıldı. Askerler birbirlerinin üstüne yoğurt fişkırttılar. Sonunda her yerde o kadar çok yoğurt oldu ki, bütün göller, bütün mağaralar yoğurtla

doldu. Ve yeryüzü yoğurttan geçilmez hale geldi. Yoğurt yükseldikçe insanlar ağaçlara tırmandılar. Birbirlerini görmeye gidecekleri zaman, yoğurdun üstünde yüzen özel sandallarına bindiler, ağaçtan ağaca kürek çektiler. Canları yemek istediğinde biraz şeker döküp ağacın en alt dalından sarkarak yoğurdu avuçlamak yeter oldu.

İşte o zamanlar durum böyleydi. İnsanlar yoğurttan korkunç bıkmışlardı. Çocukların öğretmenlerin üstüne yüz litre yoğurt döktükleri o gün top anaokulundaki görünüş gerçekleri bunu andırıyordu.

4

biri işletiliyor

Çocuklar yoğurdun üzerinde dolaşırken, anaokulunun telefonu acı acı çaldı. Bu keskin, kulakları yırtan bir çalıştı. Telefon durduğu köşede, sanki birden kapkara, çirkin bir görünüş almıştı.

Öğretmenlerin çevresinde gülüşen, danseden çocuklar, birden durdular, suspus oldular. Telefon eden kim olabilirdi? Cevap veremiydi? Arayan iyi biriye telefonda daha iyisi olamazdı. Örneğin, arayanın, balta girmemiş ormanlardan telefon eden bir

kaplan olduğu düşünülebilirdi; kaplı olmanın ne demek olduğunu anlatmak isteyen bir kaplan.

Örneğin kaplan, üç rahibi ve esk bir kamyonu yiyip bitirdikten sonra yere uzanıp yediklerini sindirirken biraz çene çalma gereğini duymuş olabilir. Ya da kimbilir, telefon kiş kendini pek yalnız bulmasın diye d çalışıyor olabilir.

Ama telefon düpedüz korkunç bir şey de olabilir. Örneğin tam yatıp dinlenirken de çalabilir ve kalkı cevap verme zorunda kalır insan. Ya da örneğin kişi yaptığı kötü bir işten dolayı gönül ezikliği çekerken, tam o anda öfkeli bir kimse hırlaşmak için telefon edebilir.

Anaokulunun bütün çocuklar öğretmenlerin üzerine yoğun fıskırtmayı çok eğlenceli bulmuşlardı, çünkü bu bütün çocukların yapmaktan hoşlandığı bir

cak elbette kendilerini bira
buluyorlardi. Öğretmenlerin
çözölüp serbest
rında annelerine v
rina anlatacakları şeylerde
korkmuyor sayılmazlardı.

e bu yüzden telefon
da ürktüler. En çok da Carl-
korktu, çünkü ayaklanmay
an oydu. Telefonu
manın en iyi yolunun ne
nu bildiğinden, telefonun teli
k üzere eline koca bir makas
Ancak Carl-johan bunu
ya vakit bulamadan Eva atılıp
nu açtı.

! Alo!" diye bağıırıyordu öbür
ses. "Alo! Kiminle
yorum? Cevap verin!"

' dedi Eva, en karanlık sesiyle.
, top"

sıl?" dedi ses. "Siz deli misiniz
konuşabilir mi hiç."

"Burası top anaokulu" dedi Eva gülmemek için kendini zor tuttu.

"Yaa, öyle mi? Kiminle konuşuyorum?"

"Ben öğretmen Eva. Anaokulunda her şeye karar veren benim."

Telefondaki ses biraz kuşkuyla "öyle mi?" dedi. "Peki, Karir öğretmen nerede?"

"Şimdilik bağlı" dedi Eva.

"Bağlı mı?"

"Evet, bağlı. Şu anda işi var."

"Öyleyse sizinle konuşabiliriz. Sesiniz öyle hafif çıkıyordu ki, bir beni işletiyor sandım. Benim adım müdür Nilsson. Büyük mağazada telefon ediyorum. Her gün yiyecek ismarlamak üzere telefon edersiniz de bu saatte. Sizde telefon gelmeyince, ben telefon etsem daha iyi olur diye düşündüm. Bugün için ne istediğinizi öğrenmek istiyorduk."

"Bir dakika" dedi Eva. Telefonu bir eliyle örttü, çevresini sarmal çocuklara fısıldadı: "ne diyeyim?"

"Dondurma ismarla" dedi Lasse.

"Benim canım çilek istiyor" dedi Peter.

"Benim canım da çörek istiyor" dedi Stina adlı bir kız.

"Hmm, peki" dedi Eva, telefonda "Bir düşünelim. Öncelikle beş yüz külah dondurma ismarlamalı istiyoruz."

"Nasıl efendim?" dedi müdür Nilsson. "Doğru mu duydum acaba?"

"Evet, beş yüz külah dondurma diye tekrarladı Eva. "Bugün çocuklar için küçük bir eğlence düzenledik de Külahlar büyük ve içi reçelli olacak."

"Başüstüne" dedi müdür Nilsson.

"Sonra" dedi Eva, "on kilo çilek beş kasa gazoz, iki yüz tane tarçınlı çörek de istiyoruz. Bir de... Evet, bir de elli yumurta ile küçük bir pake"

hazır köfte istiyoruz.”

“Peki efendim” dedi müdür Nilsson.

Eva, telefon alıcısını yerine koydu. Kendini bir kahraman gib buldu orada. Heyecandar neredeyse soluğu kesilecekti. Koc bir adamı işletebileceği hiç aklın gelmemişti. Artık birkaç gün yetecek kadar dondurma ve gazozları var demekti. Öğretmenlere köfte ve havuç verilecekti. Yumurtalarla da pasta yapmak olanağı vardı.

Öbür çocuklar yine biraz azmışlardı. Carl-johan, bütün okulun parçalanmasını, pencerelerin kırılmasını önerdi. Ancak bu hiç de iyi bir öneri değildi, çünkü pencereler kırılacak olursa okul soğuktar oturulamaz hale gelecekti. Bunun üzerine Carl-johan öğretmenlerin parasında el konup yeni pencereler

satın alınabileceğini ileri sürdü.

Ama o zaman Lasse, bütün çocuklara: "durun!" diye bağırdı Herkesin yerine oturmasını ve öncelikle bir savaş kurul toplanmasını önerdi.

5

savaş kurulu

Çocuklar yere oturdular, Carl-johan bir iskemlenin üzerine çıktı "Şimdi savaş kurulunu topluyoruz!" diye bağırdı.

"Savaş kurulu da neymiş" diye sordu Johnny.

Lasse, savaş kurulunun ne olduğunu biliyordu. Babası ona büyük kızilderili önder Oturan Boğa'nın kabilenin bütün savaşçılarını nasıl savaş kuruluna topladığını bir kitaptan okumuştı. Beyazlar, topraklarını, atlarını ve sığırların ellerinden almak için kızilderilile

öldürmek istiyorlardı. Ama Oturan Boğa, kızıl derili adamlarıyla savaş kurulumunu topladı ve beyazlara nasıl saldıracaklarını, ve onların c topraklardan nasıl kovulacağını tasarladılar.

Oturan Boğa, uzun çubuğuyla kumun üzerine haritalar çizdi. Savaş kurulu toplantısı bitince savaşçılar atlarına binip saldırıya geçtiler. Beyazların bütün askerlerini bir bir öldürdüler. Amerika adlı o büyük ülkedeki toplanan en büyük ve en iyi savaş kurulu bu olmuştu.

"Ben sizin önderinizim" dedi Carl-johan. "Artık her şeye karar veren benim. Bundan böyle ne yapmanız gerektiğini size ben söyleyeceğim."

Carl-johan'ın bu söylediklerinin Lasse pek öfkelenmişti. Onları niçin Carl-johan yönetecekti? Çocukları anaokulunda yönetimi niçin el geçirmişlerdi? Bütün çocuklarını

me katılması için değil mi?
imdi Carl-johan çıkıyor, tıpkı
öğretmen gibi yapıyordu.
çağırırken de sesi tıpkı Karin
nenin sesini andırıyordu
öbür çocuklardan daha
te olmak, onlardan daha
görünmek için de bir
enin üzerine çıkmıştı. Böylece
çocukların kendisine karşı
a cesaret edemeyeceklerin
yordu.

"Uuh!" dedi Lasse.

"Çeken kim?" diye sordu
han. "Bana yuh çekmeye
t eden kim? Burada yönetic

"Çeken benim" dedi Lasse.

"E mi? Bunu yapmamalıydın
dediğin için şimdi burnun
gim."

"Kı Karin öğretmene
orsun" dedi Lasse.

Carl-johan iskemleden atlad burnunu sıkmak için Lasse'ni üzerine atıldı. Ama bunu yapmayı fırsat bulamadı. Güçlü bir el onu yakaladı, durdurdu. Bu, çocukların nöbetçi birliğinde görev alan Anders idi.

"Sen bizim önderimiz falan değilsin" dedi Anders. "Dünyada yalnızca bir tek büyük önder var, o da Oturan Boğa. Bizi yönetmeye kalkışma. Kendimizi hep birlikte yöneteceğiz."

Anders, Carl-johan'ı yere, öbür çocukların yanına öyle bir oturttu ki, yer sarsıldı. Carl-johan en küçük bir direniş bile göstermedi. Çünkü hem tökezletme birliği hem de nöbetçi birlik, ileriye çıkmış yığılan gözlerle kendisini bakmaktaydılar.

Daha sonra çocuklar çember yapıp oturdular. Böylelikle heps

toplantıya katılmak, konuşmak, verilecek kararda söz sahibi olmalı olanağı bulacaktı.

"Ben öğretmenlere acıyorum" dedi Stina. "Bize karşı kötü davrandıkları, bir gerçek. Ama biz de onları bütün gün böyle bağlamayız ya."

"Öğretmenley kötü değilley ki" dedi Johnny.

"Bütün hayatları boyunca böyle bağlamayı hak etti onlar" dedi Peter.

"Yanlışın olduğu kanısındayım" dedi Eva. "Öğretmenler bize iyi davranmadılar. Ama bu onların kötü oluşlarından değil. Bize iyi davranmadılar, çünkü onlar bizim çocukları anlamıyorlar. Bence şimdi onlara çocuk olmanın ne demek olduğunu öğretmeliyiz"

Yeniden neşesini bulan, önderli sorununu çoktan unutmuş olar

Carl-johan: "benim aklıma birşey geldi" diye bağırdı. "Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Bugür öğretmenler çocukların yerine geçecek ve onlar gib yaşayacaklar. Önce onlar yıkayacağız, sonra yemek yiyecekler, sonra çok sıkıcı masallar dinleyecekler bizde sonra da öğlen uykusunc yatacaklar."

"Biz çocukları anlamayc başladıkları zaman da aramızda oturup kararlara katılabilecekler" dedi Lasse.

"Ama, bu sırada okula bir gelecek olursa ne yaparız?" ded Anders.

"Ya, ne yaparız o zaman?" diye mırıldandı Sven-tarzan adındaki, adın gerçekten resimli dergi kahramanı Tarzan'dan alan çocuk.

"O zaman biz de kendimiz

savunacağız” dedi Anders. “Örneğ biraz sonra yiyecekler getirecekler. Hiçbir büyüğün buraya gelip bizi rahatsız edemeyeceğ konusunda kesin bir karar alsak iy olacak.”

Bütün çocuklar bu öneriy beğendiler. Hiç bir büyük insanın to anaokuluna alınmaması konusunda hemen bir karar aldılar.

“Bol bol dondurmamız olacak dedi Sven-tarzan. “Şöyle ağız tadıyla, seve seve bir yemek bile yiyemedik bu okulda”

“Dondurma pek yemek sayılmaz ama” dedi Stina.

“Dondurma neden yemel sayılmasın?” dedi Sven-tarzan “Benim bildiğim tek gerçek yemek dondurmadır. Örneğin, fırına koyup kızartırsak daha da gerçek bir yemek olur.”

“Hadi be sen de, o zaman erir

gider, dondurma olmaktan çıkar” dedi Stina.

“Belki de haklısın” dedi Sven tarzan. “O zaman kızartmadan yiyelim.”

6

inatçı öğretmenler

Öğretmenler hala iskemlelerinde bağlı oturuyorlardı. Yoğurttan bembeyazdılar. Biri başını eğdiğinde kulağından yoğurt boşandı. Kocca ayaklı Hedda öğretmenir ayakkabılarına yoğurt dolmuştu ayaklarıyla tepindiğinde ayakkabılarından yoğurt fışkırıyordu.

"Üfff, amma da pislendiniz" dediler çocuklar. "Yıkanmalısınız"

"Yıkanmak istemiyoruz" dediler öğretmenler.

"Yıkanmak zorundasınız" dediler.

çocuklar. "Hayat boyu böyle lor peyniri gibi dolaşamazsınız. Üstelik böyle lor peyniri kılığında dolaşma tehlikelidir de. Ansızın, kocaman, a bir kuş gelir de lor peyniri sanırsa sizi yiyip bitiriverir. Bu hiç eğlence bir şey olmaz yani."

"Yıkanmak istemiyoruz" ded öğretmenler.

Öğretmenler öylesine inatçıydı ki, çocuklar onları banyoya tıkmak zorunda kaldılar. Öğretmenler banyoda küvetin önünde sıraya girmek zorunda bırakıldılar. Ama ortaya yeni bir sorun çıktı; küvetler, çocuklara göre yapılmıştı, hepsi de küçüktüler. Öğretmenler bu küvetlere sığmıyorlardı. Oturduklarında bütün küvet dolduruyorlardı.

"Of, su çok soğuk" ded öğretmenler. "Sıcak su isteriz."

Ama çocuklar sıcak su

erinde, bu kez de: "öf, bu sı
ak. Ilık su isteriz" dediler.

tçı öğretmenleri yola
ek güç oldu.

n öğretmen, küvetin içinde
uş, sarı renkte plastik bir
e oynuyordu.

ri ördeği ben isterim!" diye
öğretmen Ulla, "o ördek

öğretmen, şimdi uslu olmalı
ocuklar. "Ördekle şimdi Kari
nen oynuyor. Ulla öğretmene
onra sıra gelecek."

enim ördeğim!" diye haykır
etmen yine.

ta öğretmen bir köşede
kta olan tahtadan yapılm
kırmızı vapurla oynamak
onu alana kadar da kıyamet

uklar, öğretmenlerle
haktan kan ter içinde

kalmışlardı. Hepsini yıkayıp üstlerindeki başlarındaki yoğurtları temizlediler. Öğretmenler sudu çirpiniyor, sıçrayıp duruyorlardı. Çocuklar, anaokulunu yönetmeni her zaman öyle kolay bir iş olmadığını yavaş yavaş anlamaya başladılar. Üstelik bu iş çok güç oluyordu.

Öğretmenler, oyuncaklarıyla bir süre oynadıktan sonra bıktılar, artık oynamak istemediler. "Ördekle de vapurla da oynamak istemiyoruz artık" dediler.

"Oynamak zorundasınız" dedi çocuklar, "şimdi burayı biz yönetiyoruz."

"İstemiyoruz!" diye haykırdı öğretmenler.

Çocuklar daha sonra havlular getirdiler, öğretmenleri kuruladılar. Bu arada çocuklardan bazıları mutfakta yemek pişirdiler. Evet,

pişirdikleri yemek neydi diye sorulabilir. Çocuklar, ocağın üzerine iki büyük tencere yerleştirmişlerdi tencerelerin içine de mutfakta buldukları bütün havuçları doldurmuşlardı.

"Şimdi yemek yiyeceksiniz" dedi çocuklar, öğretmenlere.

"Yemek yemek istemiyoruz" dedi öğretmenler.

"Hem de havuç yiyeceksiniz" dedi çocuklar. "Havuç hem çok tatlı, hem de çok yararlı bir sebzedir. Her birinize on beş havuç düşüyor"

"Havuç istemeyiz" dedi öğretmenler.

"Çocuklar sofrayı kurup, tabakları, yanlarına da kaşıklar yerleştirdiler. Öğretmenler de kuzu kuzu oturup havuçları yemek zorunda kaldılar.

"Bize karşı niye bu kadar kötüsünüz?" diye sordu Maya

öğretmen.

"Size karşı kötü değiliz" dediler çocuklar. "Ama çocuk olmanın ne demek olduğunu öğrenmelisiniz bunu öğrendiğiniz zaman siz de okulun yönetimine katılabilirsiniz"

"Biz havuç yemek istemiyoruz" dedi öğretmenler. "Biz kahve kurabiye, çörek severiz. Üstüne de birer sigara içmek isteriz"

"Tüüüh!" dedi çocuklar. "Kahve mideye dokunur. Şekerli kurabiye ile çörek dişlere zararlıdır. Fazla şeker yemek, dişleri çürütür. Siz öğretmenler bunu pek iyi bilirsiniz. Ve de biz burada sigaranın sözünü bile duymak istemiyoruz. Sigaradan daha zararlı bir şey yoktur yeryüzünde. Sigara içerseniz ciğerleriniz kurumdan simsiyah olur sonra dumandan boğulur ölürsünüz."

"Havuç yemek istemiyoruz!"

diye belirtti öğretmenler.

Çocuklar odadan çıkıp kapılar kapattılar. Öğretmenlerin çörek ve sigara üzerine gevezeliklerinde usanmışlardı. Yetişkin insanlar kendilerine neyin yararlı, neyin zararlı olduğunu anlamamalar gerçekten gariptir. Yalnızca sigara içmekle yetinmezler, üstelik savaşırlar da, rakı da içerler, k bütüm bunlar doğrudan öldürücü şeylerdir.

Şimdi öğretmenlerin öğle uykusuna yatmaları zaman gelmişti. Çocukların küçük yataklarına uzandılar. Her birinin ağzına birer emzik verildi. Çocuklar perdeleri çektiler, öğretmenlere masal anlatmak üzere yataklarının başına oturdular.

"Uyumak istemiyoruz!" dediler öğretmenler. "Gazete okumak istiyoruz"

"Biz de gazete okumayı çok isterdik" dedi çocuklar. "Bize okuma öğretmenizi az mı istedik. Ama siz bize bir sürü budalaca masal dinlememizi öğütleyip durdunuz. On için biz de bugün size masal anlatacağız. Yarın yine gazetenizi okuyabilirsiniz"

Ve çocuklar en büyük masal kitabını alıp açtılar, resimlerine baktı baka masal anlatmaya başladılar "bir zamanlar mantar, daha doğrusu mantar Karl adında koca bir mantar varmış. Boyuna çayırdadır, çayırdadır başa bir şey yapmazmış. Canı çok sıkılırmış. Biraz eğlenmek için mırıldanarak şarkı söylermiş. Bazen de sırtını kaşımaya çalışırmış ama kolları olmadığından başaramazmış..."

"Öfff, amma da sıkıcı masal", dedi öğretmenler.

Ama çocuklar masal

sürdürdüler: "bir gün mantar Karl, orada durup çayırı gözlerken karnı guruldemiş: 'hımm' diye düşünmüş 'düpedüz karnım gurulduyor. Acaba neden? Mutlaka kötü bir şey yemiş olmalıyım' mantar uykuya dalmış ve ertesi gün karnının gurultusu geçmiş. Mantar Karl yeniden sağlığını kazanmış. Masal da böylece bitmiş"

Bu öğretmenlerin duyduğu er sıkıcı masaldı. Öylesine sıkıldılar ki gözleri kapanmaya başladı ve derken hepsi uyuyakaldı.

Çocuklar öğretmenler uyanmasın diye ayaklarının uçlarını basarak odadan çıktılar, kapıyı kapattılar ve çit çıkarmadar beklediler. Tam o sırada başka bir kapının zili çalmaya başladı. Çalar okulun ana kapısının ziliydi.

"Biri geldi" diye fısıldadı Lasse.

"İmdat!" dedi Sven-tarzan, ve

kendisini gizlemek için bir masanı altına girdi.

Ama anaokulunun en yürekli çocuğu olan Eva gitti, kapıyı açtı. Orada, kapının önünde bir kamyon, mavi giysiler içinde bir de adar duruyordu. Şişman, şen bir adamdı. Konuştuğunda sanki gök gürlüyor gibi oluyordu.

"İyi günler" dedi adam. "Büyül mağazadan geliyorum. Yiyecekler getirdim. Öğretmenler içeride mi?"

"Ne yazık ki yoklar" diye uydurdu Eva. "Biraz dışarı çıktılar. Ama yiyecekleri bırakabileceğiniz söylediler. Biz gerekeni yapacağız"

"Çok garip" dedi şen adam. Bunu söylerken de kapıdan içeriye bir göz atmaya çalıştı. Ama Eva kapıyı çektiğinden bunu başaramadı. "Yc öyle mi? Peki. O halde yiyecekler şuraya bırakayım. Ama öğretmenlerin içeride olmamas

doğrusu çok garip.”

“Yoo” dedi Eva. “Garip olacak bi Şey yok. Öğretmenlerden biri burada ama Şu anda tuvalette olduğundan kapıya kadar gelemedi.”

Bu kez Eva öylesine bir yalar uydurmuştu ki, yüzünür yeşillendiğini sandı. Ama adar farkına varmadı, sadece güldü. Güldüğünde koca göbeği hoplad sanki dalga dalga dalgalandı.

Adam kapının önüne üç büyük kutu bıraktı. Kamyon yokuş aşağı yollandı. Bütün çocuklar dışarı fırladılar. Önce Eva'nın boynunc sarıldılar, sonra kutuları içeriye taşıdılar. Üzerine birer parça reçel kondurulmuş beş yüz külat dondurma duruyordu kutularda.

“Yiyecekler geldi! Bütün çocukları buraya! Şimdi en çok kimir dondurma yiyebileceğini göreceğiz!” diye bağırdı Eva.

7

otobüse sevdalanan tramvay

Çocuklar hayatlarında yemedikleri kadar çok dondurma yediler. Stina on beş, Peter on üç koca külah dondurmayı mideye indirdi. İnsan bu kadar çok yiyince yorulur. Çocuklar da tıka basca yeyip iyice doyunca yere çöktüler.

Stina ile Peter, öylesine şişmişlerdi ki, artık yürüyemiyorlardı, yürüyeceklerine yuvarlanmaları gerekiyordu. Kocaman toplar gibi yuvarlandılar duvara tosladılar.

Öğretmenler hala öğle

uykusundaydılar, yattıkları odada
derin horultular geliyordu.
Öğretmenler uykularında
horulduyor, düşlerine olağanüstü
serüvenler yaşıyorlardı.

Karin öğretmen, düşünde kendini
dünyanın en büyük kızıl karıncası
olacak görüyordu. Bütün öbür
karıncalardan daha büyüktü ve bu
yüzden dünyadaki bütün karıncalar
o yönetiyordu.

Bir kürsünün üzerinde durduğunu
gördü. Önünden kızıl karıncalardan
kurulu ordusu, tören geçid
yapıyordu. En önde kızıl karıncaları
marşını çalan bir bando yürüyor
arkasından askerler geliyordu.

Karin öğretmenin elinde
samandan yapılmış bir dürbünü
vardı. Dürbünüyle geçid
seyrediyordu. Çok uzaklarda, şöyle
böyle birkaç metre ötede,
karıncaların düşmanını bir taşır

dan doğrulurken gördü. Bu
yılandı. Tıslıyor, dişlerin
ıyor, ağzından zehirler
rdu.

n öğretmen, çevresini
olan yardımcılara: "bu yılar
eliyiz!" dedi. "Öğle
inde yılan kızartması iy

sünün önünde bir kızı
lar denizi oluşmuştu. Karınca
er yürüdükçe deniz
nıyor, dalgalanıyordu. Yılanır
dan da başka bir karınca
gelmekteydi. Kuşatıldığı
n yılan daha da öfkelen
fazla tısladı. Çevresindekiler
ya başladı. Birkaç yüz
yı öldürdü.

ı kızıl karıncaların askerlerine
nek ve korkmak yasak
ndan yılanın üstüne atlamaya
ettiler. Sonunda azgın yılan

yoruldu. Karıncalar onu Karir
öğretmenin yılda üç yüz altmış beş
gün yılan kızartması yediği
tümseğe götürdüler.

Kocaman ayaklı Hedda
öğretmene düşünde kendini bale
yapan bir fil olarak gördü. Bir fi
olmak ve aynı zamanda da bale
yapmak pek eğlenceli bir şey
olmasa gerek.

Olağan durumlarda bale yapanlar
leyleklerle örümceklerdir
Dansettiklerinde çıt bile çıkmaz
Kemanlar çalarken büyük adımlarla
uçar gibi dansederler ve onlar
dansederken yalnızca çalılar
arasından esen yel gibi bir hissettirir
duyulur.

Hedda öğretmen, büyük
tiyatro'da sahneye çıkmıştı, dans
edecekti. Oldukça iri bir fildi ve aşağı
yukarı orta boydaki dört katlı bir
yapı kadar da ağırdı. Salonda

eskimekten yemyeşil olmuş tacıyla kral oturmaktaydı. Her gece bale seyretmeye gitmek zorunda olduklarından canlarından bezmi prensler ve prensesler de oradaydılar.

Orkestranın yöneticisi yerini aldı elindeki değnekle işaretini verdi. Koca bir kurbağa, hışımla gong vurdu. Çekirgeler arka bacakları üzerinde çalgılarını çalmaya, ateş böcekleri de havada kıvılcımlarda gibi uçmaya başladılar.

Müzik, duyulmamış güzellikteydi. Hedda öğretmen, aşağı yukarı küçük bir kulübe kadar olan f bacağına kaldırdı. İlk adımı atmaya üzere hazırlandı. Yüksek ve zarif bir sıçrama yapacak, kimse en küçük bir ses bile duymadan bir tüy gibi yere düşecekti.

Ve sıçradı.

Ama o kadar ağırdı ki. Küçücük

bir sıçrayış oldu bu, sonradan korkunç bir gürültü koptu. Hedda öğretmen öyle ağır geldi ki, koca sahne çöktü ve Hedda öğretmen aşağı yuvarlandı, kendini yapının bodrumunda buldu. Büyül tiyatrosu'nda yer yerinden oynadı. Tavandan sarkan avize koparak kralın kafasına düştü.

Aslında fillerin bale yapmaması gerekir. Yine de buna kalkışacak olurlarsa başarısızlığa uğrar ve çok acı çekerler. Hedda öğretmen, düş gördü ve düşünde çok üzüldü, üzgün bir fil gibi böğürdü.

Greta öğretmen düşünde hayvanlar görmedi. O, düşünde kendini aynı demiryolu üzerinde gitmekten bıkmış, usanmış bir tramvay olarak gördü. Gerçekten aynı yol üzerinde durmadan gidip gelmek pek sıkıcıdır. Bir tramvay için yoldan çıkıp da, yan sokaklara

dalmak olanaksızdır. Tramvay denize doğru gidebilir, ama gidi denizde yüzmek olanağı yoktur. Bir tramvayın yaşantısı gerçekten düşünülebilecek en tekdüze yaşantıdır.

Tramvayların sırtı da öyle bir kaşınır ki. Öyle çok kaşınır ki, sokaklarda dönüp dolaşırlar ki çıldırarak gibi olurlar. Her tramvayın tepesinden çelik teller gerilidir elektrik akımını oradan alırlar. Kaşınmayı yapan da işte budur.

Greta öğretmen mavi renkli bir tramvaydı ve öyle pırıl pırlıdı ki, herkes onun hayatından çok memnun olduğunu sanırdı. Ama bir gün hayatından usandı ve demiryolundan atladı çıktı. Kırmızı renkli bir otobüs görmüş ve o anda otobüse sevdalanmıştı.

Yirmi yıl önce bir kez de bir trolleybüse sevdalanmıştı. Ama

trolleybüsler bir süre sonra çekilmez olurlar. İşte bu yüzden ilişkileri pek çabuk son bulmuştu. Kırmızı otobüsü gördüğü o güne kadar Greta öğretmenin son sevgilisi o trolleybüstü.

Otobüs hem pek güçlü hem de pek şen görünüyordu. Greta öğretmen demiryolundan çıkıp otobüse doğru yollandı. Işıkların yakıp söndürdü, yakıp söndürdü. Sokak taşlarının üzerinden sekerek giderken tekerlekleri korkunç gıcırtilar çıkardı.

Tramvayın sürücüsü ve bütün yolcularının ödleri koptu; ama Greta öğretmen buna hiç aldırmadı. Yoluncu devam etti ve otobüsün yanında gitmeye başladı. Ara sıra otobüse sürtündükçe tramvayın yanlarında çok hoş kıvılcımlar saçıldı. Greta öğretmen, yedek bataryalarıyla birkaç tur attıktan sonra otobüsü

soğutma ızgarasının bulunduğu yerinden öpüverdi.

Otobüs, Greta öğretmene öylesine vuruldu ki, onu ardına takt birlikte çok çok uzaklara gittiler. Bir daha da onları gören olmadı. Ancak söylentilere bakılırsa, hala ısız yollarda dolaşmaya devam ediyor hala birbirlerini delicesine seviyor ve geceleri büyük çam ağaçlarının altında yan yana park ediyorlarmış.

Top anaokulunda uyurlarken öğretmenler işte böyle düşler gördüler.

8

hiç bir şey bizi durduramaz

Çocuklar, yapmak istedikler birçok şeyi yapamadıkları için başkaldırmışlardı. Her gün dışarı çıkmak, kenti dolaşmak istiyorlardı. Büyüklerin çalıştığı fabrikalar yakından görmek istiyorlardı. Yangın söndürme arabalarını ve itfaiyecileri görmek, tanımak istiyorlardı. Makinelerin otomobillerin yapıldığı fabrikalar görmek, onların nasıl işlediğini bilme istiyorlardı.

Okumayı öğrenmek istiyorlardı. Çünkü dünyada en eğlenceli şey

kitap okumaktı. Ama onlar daha okuyamıyorlardı. Çünkü, büyükleri hiç bir çocuğun yedi yaşın doldurmadan okumay öğrenemeyeceğine karar vermişti.

Gündüzleri film seyredebilme için bir film makinası alma istiyorlardı.

Yapmak istedikleri daha o kadar çok şey vardı ki. Ama ne isteseler, öğretmenleri "olmaz!" diyordu. Onlara bakılırsa, çocuklar okulları kapatılmalıydı, pek sıkıcı bir yığın oyuncakla oynamalıydılar. Birçok kereler dışarı çıkmalarına bile izin verilmiyordu. Çünkü öğretmenler dışarı çıkınca onların yaramazlık yaptıklarını söylüyorlardı. Bazen dışarı çıkmalarına izin verildiğinde de ancak anaokulunun yakınındaki parka kadar gidebiliyorlardı.

Çocuklar sonunda ayaklanmışlardı. Ama her

nmada olduğu git
nlerin, bu ayaklanmayı da
naları tehlikesi vardı. Öyleyse
ler yapmalıydılar.

elikle okulu dışarıdan gelece
ara karşı korumak, savunmak
yordu. Birkaç saat sonra
ana babalar, çocukların
geldiklerinde, onlara karşı
bulunmak gerekiyordu
öğretmenlere,
lundaki kararları çocukları
si gerektiğini de anlatmal
yordu.

a şimdiden çocukların çoğu
menlere çok kötü davranmış
rı kanısındaydı. Elbette k
menlerin saçlarına yoğurt
k hiç de hoş bir şey değildi.
elik öğretmenler de çok iy
di. Yalnızca biraz bilgisizdiler.

q

ilk saldırı

Öğleden sonraydı. Öğretmenler daha yeni uyanmışlar, ağızlarında emziklerini çıkarmışlardı.

O sırada dışarıdaki nöbetçinir haykırdığı duyuldu. Bu, dışarıya bakan pencerenin önünde nöbet tutan Peter'in sesiydi. Oradan aşağıdaki sokağa kadar bütür yokuşu görebiliyordu. "Düşman geliyor!" diye bağırdı.

Ta aşağılardan anaokuluna doğru bir adamın yürüyerek gelmekte olduğu görülmüyordu. Adam uzur boyluydu, elinde büyük bir çanta

vardı. Bu, Stina'nın babasıydı. Gündüzleri işten erken ayrıldığından bütün öbür ana babalardan önce gelir, Stina'yı okuldan alırdı.

Stina'nın babası yargıçtı. Her gün adliyede oturur, hırsızların hapsedilmesine karar verirdi. Bir hırsızın hapsedilmesine karar verdikten sonra o kadar yorulurdu ki, hemen eve gidip uyuması gerekirdi. Eve giderken de okulu uğrayıp Stina'yı alırdı.

Stina, babasının geldiğini görünce pek korktu. Hemen gidip bir yatağın altına saklandı. Yaptıklarından dolayı babasının onu hapse mahkum edeceğini sanıyor olmalıydı.

Öbür çocuklar kapının önünde toplandılar, kapıyı kilitlediler. Stina'nın sırik boylu babası salınarak gelişi kapının önünde durdu. O kadar uzur boyluydu ki, bir fener kulesine benziyordu. Sanki kulenin tepesinin

bir baş oturtulmuştu ve bir fenerin tepesindek ara benzeyen fırıl fırıl iki göz rdu. Çok kuru bir sesi vardı uğunda, kuru çalılıklar la sanki biri yürüyormuş git çıkarıyordu.

"İstiyorsun" diye bağırd r.

"Büyüğü açın" dedi Stina'nın babas eden kilitli?"

"Biri girmeyesin diye."

"Ama bu, yasaya aykırıdır" dedi n babası. "Niye içer ecekmişim?"

"Kü burada yönetime e da ondan" dedi çocuklar.

"Ama bu da yasaya aykırıdır" diye Stina'nın babası. "Yasaya r dedim. Hem siz niçil ne el koydunuz?"

"Kü kararlara biz de katılmak uz" dedi çocuklar. "Öyle

sıkılıyorduk ki.”

“Bu da yasaya aykırıdır” diye homurdandı Stina'nın babası. “Kararlara katılmak yasaya aykırıdır. Sıklamak da yasaya aykırıdır.”

Kalın bir kitap çıkardı çantasından. Kitabın üzerinde 'İsveç devlet yasaları' yazıyordu. Kitabı biraz karıştırdı, sonra dedi ki: “yasalar kitabında şöyle yazıyor: yönetimi el koymaya kalkışanlar, sekiz yıl hapse mahkum edilirler.”

“Hapse girmeyeceğiz!” diye bağırdı Carl-johan, kapının aralığından. “Okulumuzu savunacağız. Burası artık okulumuz.”

“Yasaya aykırıdır bu!” diye gıcırdadı Stina'nın babası. “Kendinizi savunacak olursanız, bir beş yıl daha ceza yersiniz. Toplam on üç yıl hapislik eder.”

Bu konuşmalar sırasında Anders bir merdivene tırmanarak okulun damındaki kapağı açmıştı. Eva'nın sabahleyin ısmarladığı elli yumurtayı da mutfaktan almıştı. Anders dama çıktı ve Stina'nın babasının durduğu yerin üzerinde damın ucuna gelip oturdu. Elinde bir yumurta tutuyordu.

"Buraya bak!" diye bağırdı Stina'nın babasına. "Seni gidi kocamı fasulye sığı seni. Burada bizim sözümüz geçer, anladın mı. Çek arabanı buradan. Becerebildiğin bir başka iş bul kendine. O kadar uzunsun ki, pekala bayrak direği ya da kentin alanına yılbaşı ağacı olabilirsin."

Anders elindeki yumurtayı gösterdi. "Hemen çekip gitmezsen şu yumurtayı örümcek tutmuş kafanda patlatıveririm."

Stina'nın babası pek öfkelen-

ama gık bile diyemedi. Öylece kalakaldı, soluğunu tuttu. Sonunda dayanamadı, gıcırdayan sesiyle şunları söyleyebildi: "yasaya aykırıdır bu. Her şey yasaya aykırıdır. Bütün insanları hapse tıkacağım. Siz herkesten çok yasalara aykırısiniz."

Bunu üzerine Anders, elindeki yumurtayı öyle bir gönderdi ki yumurta adamın tepesine indi, 'plof' diye bir ses çıktı. Yumurta kırıldı, adamın başından aşağıya akmaya başladı. Bütün çocuklar sevinçle haykırdılar. Yumurtanın sarısı yavaş yavaş akarak adamın sol kulağının üzerine çöktü.

Adamın ödü kopmuştu. Yokuş aşağı koşarak kaçtı. Koşarken çalılardan, taşların üzerinden seken bir kanguruya benziyordu. Yokuşun sonuna gelince durdu, bağırdı: "poli çağıracağım! İtfaiyeyi

çağıracağım! Bir daha hayat boyu dondurma yiyemeyeceksiniz!”

Çocuklar, adamı böylece savdıktan sonra, Stina, saklandığı yatağın altına çıktı. Hala biraz korkuyordu, ama arkadaşlarının çok yürekli oldukları kanısındaydı.

Çocuklar şimdi ne yapmaları gerektiğini düşündüler. Az sonra Stina'nın babası polislerle gelecek. Şimdi asıl sorun, bir yolunu bulup okulu savunmaktı. Çocuklar orada durmuş düşünürlerken, öğretmenler yatıp uyudukları odadan çıktılar.

Önce Karin öğretmen çıktı, çocuklara doğru giderek şöyle dedi: "biz öğretmenler olup bitenleri aramızda tartıştık. Üzerimize yoğurt döktüğünüz için hala size kırgınız. Ama bizler de yanlış şeyler yaptığımızı anladık. Sizlere hiç iyi davranmadık. Acaba biz

bağışlayacak mısınız diye düşünürüz.”

Çocuklar sustular, birbirleriyle bakiştılar. Şimdi buna ne demeliydi Öğretmenlerin doğru söylediklerinin inanılabilir miydi?

Belki de onları aldatmak için bir oyundu bu. Hiç belli olmaz Öğretmenler belki de şimdi böyle konuşup beklenmedik bir anda yeniden yönetimi ele geçirmeyi yeniden eskisi gibi çocuklara egemen olmayı tasarlıyorlardı.

“Sizlere nasıl güvenebiliriz?” diye sordu Lasse.

Hedda öğretmen, kendilerinin okulun yönetmek istemediklerini, asıl yöneticilerin bunu böyle istedikleri söyledi. Bütün İsveç'te bunun böyle olduğunu anlattı. Bütün İsveç'te çocuklar hep böyle özel evlere konuyor, başka insanlarla ilişki kurmalarına izin verilmiyordu. Yaş

kimseler de, aynı biçimdeki
düşkünler evi denilen yurtları
konuyordu. Sakatlar, kollar
bacakları ağrıyan kimseler de böyle
özel evlere yerleştiriliyordu.

"Niye böyle yapıyorlar?" diye
sordu Lasse. Sesinde büyük bir
güvensizlik vardı, çünkü halk
öğretmenlere güvenmiyordu.

"Aslında bütün insanların birlikt
olmaları gerekirdi" dedi Hedd
öğretmen. "Yaşlılar, çocuklar,
hastalar, hepsi birbirlerini
görebilmeli, birbirlerine heyecan
öyküler anlatabilmeliydi. Bütün
çocuklar, büyüklerin çalıştığı
fabrikaları gidip gezebilmeliydi. B
çok eğlenceli olurdu. Ama
yöneticilerimiz, çocukların da
yaşlıların da kendilerine ayrılan özel
yerlerde bulundurulmalarının daha
az masraflı olduğu kanısındalar
Böylelikle yaşlılara ve çocuklara

bakmak daha ucuza gelir. Biz top anaokulunun öğretmenleri, siz çocuklardan çok şey öğrendik. Okulun iyi olduğunu, ama daha iy çok daha iyi yönetilebileceğini öğrendik. Biz bunu sizlerle ve ana babalarınızla birlikte yapacağız.”

Çocuklar öğretmenleri söylediklerini aralarında tartıştılar. Sonunda, öğretmenlerin de bu girişime katılmalarına karar verdiler. Öğretmenlerin de çocukları kadar söz hakkı olacaktı; ama çocuklardan daha fazla söz hakk olmayacaktı.

Ama artık bu gibi şeyler konuşmak için zaman kalmamıştı. Saldırı her an beklenebilirdi. Bütün ana babalar anaokuluna saldıracaklardı. Bunun için Carl-johan okulun ve tepenin bir haritasını çizdi.

Bu gerçek bir alan haritasıydı. Carl-johan, bu haritayı düşman

anlayamamın diye 6nce g6r6nmez m6rekkeple 7izdi. Ama g6r6nmez m6rekkeple 7izilmiş olduğunda haritayı 7ocuklar da g6remediler. Bunun 6zerine Carl-johan, bu kez renkli m6rekkeple 7izdi haritayı.

Saldırı ne g6neyden ne de batıdan gelebilirdi. 76nk6 okulun b yanlarında derin bir hendek v hendeğin yanında da y6ksek bir te 6rg6 bulunuyordu. Ana babaları kuzeyden ve doğudan saldıryc ge7ecekleri apa7ıktı. Tepenin b yanları d6zg6n ve engelsizd. Buradan okula doğru geniş bir asfalt yol uzanıyordu.

"Saldırı buradan gelecek" ded Carl-johan.

7ocuklar okulu savunmak 6zere barikatlar kurmaya başladılar. İ7 7ocuk gizlice dışarı 7ıkararak, ik ağacın arasına ince bir ip gerdi. B6y6kler saldırya ge7tiklerinde b

ipe takılıp tökezlenerek yere yuvarlanacaklardı.

Çocukların yarısına beşer yumurta verildi. Bunlar yapınır damında oturup düşmanı yumurta yağmuruna tutacaklardı.

Bütün bunlara karşılık düşmanlardan birkaçı yine de okulu içine girmeyi başaracak olurlarsa el arabaları ve oyuncak trenleriyle bekleyen tökezletme birliği, onlar yere yıkmaya hazırdı.

Hazırlıkların çoğu tamamlandığında Lasse'nin aklına bir şey geldi. Yüzbaşının o eski topunu hatırladı. Topu yumurta ve çilekle doldurup düşmanı ateşe tutmak düşünülebilirdi.

Öğretmenler, okul yapılırken bu eski topun mahzene konulduğunu biliyorlardı. Çocuklar mahzenin kapısını açtılar. Başlarında el fenerini tutan Karin öğretmen olduğu halde

mahzene indiler. Mahzen toprak kokuyordu, karanlıktı. El fenerinir cılız ışığında topun bir köşede yatmakta olduğu görülebiliyordu. Top eskiydi, paslıydı, ama belki de kullanılabilirdi.

Top demirden yapılmıştı, inanılmaz ölçüde ağırdı. Ancal öğretmenlerin yardımıyla çocuklar topu okulun damına çıkarıp yerleştirmeyi başardılar. Şimdi asıl sorun bu topa nasıl ateş edileceğiydi. İçine yumurta ve çile doldurmak yetmiyordu. Patlayıcı bir şeye gerek vardı.

"Ben biliyorum" dedi Eva. "Topu barutla doldururuz."

Mahzendeki bütün barut alınıp getirildi. Bütün barutlu tabanca ve tüfekler boşaltıldı, böylelikle ilkiloya yakın barut sağlandı. Barut topa dolduruldu.

Her şey hazır olunca, herkes

yerini aldığında, dışa bakar penceredeki gözcü haykırdı: "hazır olun! Düşman saldırıya geçmek üzere toplanıyor!"

10

ikinci saldırı

Bütün ana babalar, çocuklarının almak üzere tepenin eteğinden yokuş yukarı tırmanmaya başladılar. Aralarında koltuğunu altındaki kalın yasalar kitabıyla Stina'nın babası da vardı. Herkes durdurdu. Damda gizlenmiş çocukla onun, herkese eliyle okulunu göstererek bir şeyler söylediğini gördüler.

Stina'nın babası, bir süre konuştuğundan sonra bütün ana babalar ellerini kollarını sallamayarak başladılar. Uzaktan hepsinin de çok

öfkelendikleri belli oluyordu. Bazıları yerlerinde sıçradılar, bazıları da uzaktan pek anlaşılamayan ama aşağı yukarı "hurra" gibi birtakım sesler çıkarıyorlardı.

Derken, hızla yokuşu tırmanmaya başladılar. Savaş çığlıkları gittikçe güçlü duyulur oldu. Anlaşılan, anaokuluda çok önemli bir şeyler olduğundan korkmuş kaygılanmışlardı. İki kocaman baba yokuş yukarı birer lokomotif gibi ahlaya puflaya geliyor, soğuk havada ağızlarından çıkan soluklar tıpkı lokomotif dumanını andırıyordu.

Stina'nın sırık boylu babası saldırıyı yönetiyordu. Öyle sıskaydı ki, yokuş yukarı tırmanırken hızla savrulan bir değneğin havayı yarması gibi sesler çıkarıyordu.

Okulun damında çocuklar, koca paslı topu doldurmuşlardı. Ana babalar elli metre kadar

tıklarında Lasse bağırdı
bütün ana ve babalar! Okula
zsiniz!”

babalar büyük bir şaşkınlıkla
durdular. Dama doğru
r. Ama o kadar iy
yorlardı, çünkü hava
maya başlamıştı, kimin
ğini anlayamadılar.

se, bağırmasını sürdürdü:
anaokulunda çocukları
me el koydular. Bunun için
evlerinize dönün. Biz çocukları
ceyi burada geçireceğiz.
yarın geleceğimiz hakkında
kararlar alacağız. Dah
rsanız, üzerinize ateş
ız, bilmiş olun!”

babalar daha da
aştılar. Peter'in babası pek
ndi. Eline bir şemsiye vardı
allayarak bağırdı: "sizi gıc
bilmez yumurcuklar siz

Burada kimse yönetime e koyamaz. Bırakın içeri girelim!"
Sonra öbür ana babalara döndü ve haykırdı: "ileri!"

Ana babalar okulun kapısını doğru akın ettiler. İŖte o anda Carl-johan, topun barutuna bir kibri akıverdi. "Poof!" diye bir ses çıktı önce, sonra da "paaf!" diye bir ses ıktı. Derken büyük bir gürültü ko-ptu. Barut patladı ve topun ağzından yumurtalar, ilekler dondurmalar fıŖkırdı. Patlama öylesine büyük oldu ki, birkaç saniye çocukların kulakları sağır gibi oldu. Top da iki parçaya ayrıldı.

Üstelik, atıŖ hedefini bulmamıŖt. Ancak birkaç ilek parçası ana babaların üzerine yağdı. Amca gürültüden öyle bir korktular ki sırtlarını dönüp tabana kuvvetle yokuŖ aŖađı kaıŖtılar.

"İmdat! Bize ateŖ açtılar!" diye

bağırdı bir baba.

Kulağını üzerine bir çilek yiyen bir ana: "ayyy! Yaralandım!" diye haykırdı.

Stina'nın babası, elindeki yasal kitabını sallayarak: "bu yaptığınız yasalara aykırıdır!" diye gıcırdadı.

Ana babalar, yeniden tepenin eteğinde toplandılar. Yaralarını yalamak için orada toplandıkları da söylenebilir. Ama böyle deme yanlış olur, çünkü hiç birinin yarası yoktu. Üstelik yara yalamanın yerinde bir davranış olduğu da peşin söylenemez.

Ama topun patlamasından önce korkmuşlardı ki, yara bere içinde kaldıklarını sanıyorlardı. Bazılar inleyerek sargı bezi istiyor, öbürlerine, yaralarının üzerine üflemelemlerini söylüyorlardı.

Ancak hiçbir yaraları olmadığı ayırt ettiler sonunda. O zaman bir

kat daha öfkelendiler. Anaokulun
ele geçirmek için yeni bir girişimde
bulunmaya karar verdiler.

II

üçüncü saldırı

Anaokulu, ta yükseklerde tepenin üzerine kurulu bir kale gibi görünüyordu. Ortalıkta tek bir kimse görünmüyordu. Çocukların bir kısmı alacakaranlıkta damın üzerine sinmişlerdi. Öbürleri de kapının arkasına gizlenmişlerdi. Görünüşü ıssız ve ürperticiydi. Pencerelelerden ışık sızıyordu ve karanlığın içinde bir yerde çevreye çilek kusan bir top vardı.

Analardan en öfkeli beş tanesi okula motosikletle saldırmaya karar verdiler. Yeterince hız alıp

okula yaklaşabilirlerse, to
üzerlerine çilek gibi yumurta git
şeyler yağdırmaya zaman
bulamayacaktı.

Çocuklar damda bekliyordu.
İnsan heyecanlı bir şeyin olmasını
beklerken nasıl olursa, onlar da
öylesine sinirliydi. Top iki parçayı
bölünmüş yatıyordu, bir daha
kullanılmayacaktı. Ama analar
babalar bunu bilmiyorlardı.

Çocuklar ikinci savunma hattını
kurmuşlardı. Nöbetçiler
pencerelerin yanında yerlerini
almışlardı. Öğretmenler odalarında
pişti oynuyorlardı. Tam o sırada
anneler, motosikletlerini çalıştırdılar.
Kentin yarısından duyulan bir
patırtıyla ikinci saldırı dalgası
başlattılar.

"İşte bu kez hapi yuttuk" dedi
Eva, patırtıyı duyduğunda. "Şimdi ne
yapacağız?"

se'nin aklına yeni bir düşünce
karanlıkta motosikletli
re karşı savaşmanın tek bir
ardı. Lasse, öğretmenlerin
kları odaya koştu, orada
kta olan beş cep fenerin
Sonra kapiya fırladı ve
arın dördünü yanına aldı.

sonra burada olacaklar!
bağirdi. "Fenerleri gözlerine
Hiç bir şey göremezler.
k zorunda kalırlar."

osikletli anneler gidonları
e yatarak yokuş yukarı
ılar. Pek de hızlı
emiyorlardı, çünkü yokuş çok

Motosikletle neredeyse
k kadar yavaşladılar. Yokuşu
maya çalışan koca koca
arı andırıyorlardı.

se ile öbür dört çocuk, okulu
dışına çıkmışlardı. Anneler o
kadar yakınlarına geldiklerin

fenerlerini yaktılar.

"İmdat!" diye haykırdı anneler
"Hiç bir şey göremiyoruz!
Nerdeyiz? İmdat!"

Motosikletlerini geri çevirmey
başardılar ve yokuş aşağı kaçtılar.
Bu kez büyük bir hızla yol aldılar.
Sonunda aşağılarda büyük bir
çatırtı koptu, sonra her yer
sessizliğe büründü.

"Hah hah ha!" diye güldü Anders
keyifle. "Bizi hiç kimse altedemez."

12

dördüncü saldırı

Aşağıda düşman saflarında ortam hiç de iç açıcı değildi. Annele motosikletleriyle bir kar yığının dalmışlar, motosikletleri kullanma olanağı da kalmamıştı.

"Çocuklar iyice sapıttılar" dedi Lasse'nin annesi.

"Hem de ne sapıtma" dedi Eva'nın babası. "Yukarı çıkıp içeri sızmaya çalışacağım ben. Burada bekleyin beni"

Bu sözleri söyler söylemez karanlığın içine daldı. Bir gölge git çalılıkların arasından süzülerek okulc

doğru yollandı. Bir kızıl deriliye benziyordu. Başına kürklü kulaklıklar olan deri bir başlık geçirmişti. Başlığı ile sanki kafa derisi yüzölçümü gibiydi.

Oldukça ürkütücü bir görünüşü vardı. Karanlıkta süzülerek ilerlerken onu kim görse ödü kopardı. Bir dalın üzerinde bir sinca oturmaktaydı. Eva'nın babasının süzülerek geldiğini görünce korkudan düşüp bayıldı. Başka bir dalın üzerinde oturmakta olan bir baykuş da bu görüntü karşısında kendinden geçti, bayıldı.

Ama daha iki yaşında olan Johnny, oturduğu pencereden Eva'nın babasının geldiğini gördü. Johnny korku nedir bilmeyece kadar küçüktü. Onun için hemen bir ayı suratına benzeyen bir maskenin arkasına gizlendi. Sonra pencereyi açıp yere atladı.

nın babası neredeyse okulc
tı. Johnny birden önünü
: "pööööh!" diye bağırdı.

nın babası bunun gerçek bir
uğunu sandı. Öyle korktu ki
şey yapmasına olanak
an, Johnny onun üzerine atılıp
avaşa girişti. Johnny adamı
na dişlerini geçirince, adan
aya yetti bu.

ayı!" diye çığlığı bastı. "Hiç ay
yok mu buralarda? Alın bu
buradan! Götürün bunu
at bahçesine!"

ra, Eva'nın babası gerçekten
bir günündeydi. Ürküp
k zorunda kalmakla bitmeç
gelenler. Aşağı doğru biraz
ıştı ki bir polis onu durdurdu.

nın babasının çalılıklar
la dolandığını, sonra da biriyle
ini görmüş olan polis: "n
sun buralarda?" diye çıkıştı

ona.

Eva'nın babası: "efendim..." diye bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Seni iyi tanıyorum" dedi polis "Daha önce de seni buralarda dolanırken görmüştüm. Ben kandırabileceğini mi sanıyorsun?"

"Yukarıda ayılar var" dedi Eva'nın babası.

"Sen deli misin?" dedi polis "Buralarda ayı ne gezer."

"Az önce bir ayıyla boğuştum dedi Eva'nın babası. "Bırakın beni. Bertutmaya hakkınız yok."

"Ya öyle mi" dedi polis. "Demel bir ayıyla boğuştu. Ayılara dokunmak yasaktır. Bu geceyi kodeste geçireceksin."

"Anaokulunda çocuklar yönetimi el koydular" dedi Eva'nın babası "İşte onun için buralarda dolanıyordum."

Bunu üzerine polis kahkahaları

gölmeye başladı: "demek çocuklar
yönetime el koydular. Hah hah ha.
Ömrümde bu kadar budalaca bi
söz duymamıştıım. Önce buralarda
ayılar olduğunu söyledin, şimdi d
Çocukların yönetime el koyduğunu
söylüyorsun. Bakalım daha neler
yumurtlayacaksın. Belki de benim il
başlı olduğumu ileri süreceksin
Yeter! Hadi yürü bakalım benimle
Sen keçileri kaırmışsın."

Polis, Eva'nın babasının
sürükleyerek götürdü, hapse tıktı.

13

beşinci saldırı

Bütün bunlar olup biterken, ana babalar polis çağırmaya karar vermişlerdi. Kendiler başaramadığından ancak polisleri anaokulunu basabileceğini umuyorlardı. Polisler büyük bir otobüsle geldiler, yokuş yukarı çıkmaya başladılar.

En önde, ceketinin kolunda sarı çizgiler bulunan bir polis yürüyordu. Bu sarı çizgiler onun polis müdürü olduğunu gösteriyordu. Arkasından polis müdür yardımcısı, onun arkasından birinci sınıf polis, ikin

sınıf polis ve benzerler gelmekteydi.

Bütün polisler kasılmaktaydı Polis müdürü kasılıyordu, çünkü bütün polislerin müdürü olmaktadır gurur duyuyordu. Polis müdür yardımcısı kasılıyordu, çünkü birinci sınıf polisin üstü olmaktan gurur duyuyordu. Ve birinci sınıf polis kasılıyordu, çünkü ikinci sınıf polisi üstü olmaktan gurur duyuyordu, v.b...

Sıranın en sonunda yedinci sınıf polis gelmekteydi. O da kasılıyordu çünkü tepenin eteğinde toplanmış olan ana babaların üstü olmaktadır gurur duyuyordu. Polis müdürü yürürken çingıldıyordu. Göğsünder göbeğine doğru tam onbeş madalya sallanıyordu. Bütün bunlar üstün başarısıyla hırsızlar yakaladığı için kazanmıştı. En büyük madalya altındandı, 'büyük üçkağıtç

ası' deniyordu buna.

slar, anaokuluna yüz metre

yaklaşınca durdular. Polis

eline bir megafon aldı

dikkat! Polis müdürü sizleri

yor!" diye bağırdı

ulundaki bütün çocuklara

: teslim olun! Kuşatıldınız!"

sılık veren olmadı. Okulun

a çocuklar karanlıkta

aktaydılar. Kimse çıt

yordu.

oları gönüllü olarak

sanız bir dakika sonra

cağız!" diye bağırdı polis

ı.

man Lasse, ayağa kalktı ve

"anaokulunda yönetime e

! Bu geceyi burada

beğiz! Yarın gelebilirsiniz! (

size limonatayla kurabiye de

ğiz. Bugün bütün ana

rin ve polislerin anaokulun

girmeleri yasaktır!"

"Öyle mi" dedi polis müdürü
"Demek öyle. Demek bizi içer
almayacaksınız. O halde biz de okul
basarız."

Polis müdürü yerinde zıplamaya
başladı. Derken savaşa hazırlanan
bütün polislerin yaptığı gibi hep
yerlerinde zıplamaya başladılar.
Aynı zamanda homurdanmaya ve
hırıldamaya da başladılar ve
saldırıya geçmek üzere birer adım
ilerlediler.

Polis müdürü, elini havaya kaldırdı
ve bağırdı: "İleri! Benim aslan
polislerim! İleri!"

Bütün polisler savaş çığlıklar
atarak saldırıya geçtiler. Görünüş
gerçekten yıldı vericiydi. Çocuklar
"işte şimdi hapi yuttuk", diye
düşündüler. Ama o sırada Anders
konuştu: "korkmayın arkadaşlar.
Ağaçların arasına tökezletme ipin

gerdiğimizi unuttunuz mu? Hepsi a:
sonra yere yuvarlanacak.”

Çok doğruydu. Polisler fırtına gibi geldiler. Kasılmaktan hiç bir burnunun dibini göremiyordu. Tökezletme ipini görmediler tabii v anaokuluna elli metre yaklaştıklarında hepsi bir and çocukların ağaçların arasına gerdikleri ipe takılarak tepetaklak yuvarlandılar. Birbirlerinin üzerine yığılıp kaldılar.

“Aaah!” dedi bir polis. “Dizim!”

“Aaah! Ayak parmaklarım!” dedi bir başka polis.

Birçokları sancı ve korku içinde inildemeye başladı. Polis müdürü küplere binmişti öfkesinden. Bir ayağı üzerinden oraya buraya sıçrayarak polislerine toparlanıp yeniden saldırmalarını buyuruyordu.

“Size de polis mi denir!” diye ba bas bağırıyordu. “Ben de sizler

birinci cop birliğinin aslan polisle sanırdım!”

“Artık polis olmak istemiyorum” dedi üçüncü sınıf polis.

“Artık kasılmak istemiyorum” dedi dördüncü sınıf polis.

“Ah ah” dedi polis müdürü. “Siz gidi ödlek ve dönek hainler!”

Polis müdürünün bağırıp çağırması hiç bir işe yaramadı. Az sonra bütün polisler inleye inleye oradan sivişmaya başladı. Anaokulunu tek başına basmayı gözüne yediremeyen polis müdürü de çekip gitmek zorunda kaldı.

Bir süre sonra hepsi gitmişti. Okulun önü bomboş kalmıştı. Çocuklar saldırıyı başarıyla göğüslemişlerdi. Şimdi akşam olmuştu. Hepsi geceyi rahatsız edilmeden geçirecekleri konusunda güvenliydi. Şimdi herkes yapılacak en iyi işin bir güze

uyumak olduğunu düşünüyordu
Çünkü ertesi gün çok yorucu bir gün
olacağa benziyordu.

14

gece

Her akşam oluşunda, gece ile gündüz arasında kısa bir tartışma olur. Ta uzaklardan, ufuktan, gece, o iri, kara kafasını uzatır. İşaret parmağını kaldırarak gündüz'e şöyle der: "çek arabanı! Defol!"

Bu, aşağı yukarı, 'lütfen tasını tarağını toplayıp gider misin?' anlamına gelir.

Ama gündüz, bacalara, damlara yüksek yapılara sıkı sıkıya sarılarak tutunmaya çalışır. Çünkü bütün gün boyunca gündüz olmaktan biraz yorgun ve tembeldir şimdi.

"Sıra benim şimdi' der gece ve batmakta olan güneşi gösterir. "Pabuçlarını giyip hemen buradadır gitsen iyi olur, yoksa buna pek zaman bulamayacaksın."

Sonra gece kapkara ağzını açarak, gündüz'ü akşam yeli denen hırçın bir rüzgarla uzaklara üfler. Gündüz önce Norveç'e kadar, sonra oradan birkaç saat daha kalacağı İzlanda'ya sıçrar.

Ve gece olur. Nemli, beyaz bir sis, ülkeyi kaplar, hava soğur. Çünkü gece bir milyon yıl çalışmaktadır ve bütün dünyayı sürünerek dolaştığından, karnı oldukça terli ya da bizim deyişimizle sislidir.

İnsanlar çalışmayı bırakır. Makineler durur, sokaklarda ışıklar yanar. İnsanlar uzun kuyrukları halinde televizyon seyretmek yiyecek bir şeyler kızartmak ve bebeklerini yedirip doyurmak üzer-

e gitmek için taşıt beklerler
e gidip bunları yaptıkta
yatağa yatar, uyumadan
e biraz öpüşüp koklaşırlar.

rida gece, kendini biraz yalnız
er: "kimse beni istemiyor
rıldandır. "Her gelişimde ışıklar
r. Beni gerçekten seven tek
yok."

a gece bu konuda
aktadır. Çünkü gündüzün
rı evlerine yollandıklarına
n insanları ortaya çıkar. Çıkış
nda sesler duyulmayo
çıkılabilir mi diye dışarı bakı
görünür. Parklarda,

rin arasında gölgeler belirir
kalacak yerleri olmayar
iz insanlardır. Parklarda kur
arına çalı çırpı ve gazete
rı döşeyip kendilerine yatal
ar.

in kent gizli bir yaşamı

sürdürür. Geceleri dışarıda neler olup bittiğini bilebilmek için birçok geceler dışarıda gezmek, gece ile gerçekten dost olmak gerekir.

Köprülerin altında, rıhtımlarda nerede altına girilecek bir dar varsa orada, yağmura karşı kendilerini korumak için sığınmış insanlar vardır.

Buralarda, çenelerine kadar çektikleri eski paltolarının altına bürünmüş yatan, soğuktan donan insanlar vardır. Hava soğuktur ve böyle gecelerde dışarıda yatmak hiç de hoş değildir. Ara sıra polisler gelir, el fenerlerini yakar ve onları kovalarlar. Ara sıra da sıçanlar gelir, uyuyanların paçalarından içeri girerler. Kimi geceler de buz gibi rüzgarlar eser, köprülerin altında yatanlar tir tir titrerler.

Bu kimsesiz insanlar, evlerden ve bütün kentten yayılan ışıkları

görürler. Varlıklı kişilerin lokantalara gittiklerini, nasıl gülüp eğlendiklerini görürler. Dükkanların vitrinlerinde neredeyse kimsenin satılamayacağı bütün o değerli ve pahalı şeyler sergilenir. Paltolarını iyice sarılarak mırıldanırlar ve bütün bu vitrinlerin, bu ülkede mutlu olduklarına inandırmak için düzenlendiklerini söylerler. "Ama işte biz burada yatıyoruz. Bu ülkede, dışarıda geceleyen birçok insan var; yatacak parası, bir lokma yiyeceği olmayan daha nice insanlar var."

Karanlık sokaklarda polis otomobilleri dolanır durur. Polis arabalarının sirenleri aç kurtlar gibi acı acı ulurlar.

"Ava çıktık" diye ulur polis sirenleri. "Yoksulları avlamaya çıktık."

15

gecenin insanları

Çocuklar uyku odalarında uzur sıralar halinde yatmış uyuyorlardı. Uykuya dalmadan önce biraz konuşmuşlardı. Johnny annesini özlemişti; odanın karanlığında korkuyordu. Pencerenin önündeki ağacın dalları, odanın duvarlarının titreşen gölgeleri yolluyordu. Gölgeler canlıymış gibi sallanıyordu.

Öbür çocuklar Johnny'yi yatıştırdılar. Bütün arkadaşlarıyla birlikte bulunmanın, birlikte uyumalarının çok hoş olduğunu kanısındaydılar.

Johnny'ye korkması için hiç bir neden bulunmadığını, çünkü çok sayıda olduklarını, birlik oldukları bütün gün boyunca bir şeyder korkmaya gerek olmadığını kanıtladıklarını anlattılar.

Johnny az sonra Anders'i yanına sokulmuştu. Onu örnek alarak bütün küçük çocuklar, büyük çocukların yanlarına sokulmuş yatmışlardı.

Sonra da herkes uyumuştı. Toprak anaokulu şimdi sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda gece, gündüzü süpürme işini bitirmiş kapkara ağzını kapatmış, çevreyi iyice kaplamıştı. Gece, kentir üzerine çökmüştü.

Çevreyi iyice sessizlik kapladığında, sessizliğin içinde varolan bütün küçük sesler duyulur olur. Çünkü aslında hiç bir zaman tam bir sessizlik yoktur. İnsan iy

erirse her zaman küçük bir
yabilir; böyle küçük bir ses
bile kendi nabzının atışlarını
tır.

a yapıyı küçük küçük
r, tik-tak sesleri
muştı. Sanki küçük küçük
ncıklar çevrede dolanıyo
arı, eşyaları kemiriyorlardı.

se ile Eva öbür çocuklar
n okulu beklemek üzere
ilik görevini yüklenmişlerdi. İl
sonra yerlerine başkalarının
racaklardı. Böylelikle bütün
ar, bütün gece boyunca
nöbet tutmuş olacaktı
süresince ne olacağı, kimin
ği hiç belli olmazdı.

se ile Eva dışarıya bakar
enin önüne oturmuşlar
ki sesleri dinliyor, tepede
inen yokuşu gözlüyorlardı.
Eva'nın elini tutmuştu. Lasse

dışarıdaki karanlıktan, kapkara hayvanları andıran çalılardan ağaçlardan korkuyordu. İnsan gözlerini kısarak baksa, dışarıda bir sürü insanlar dolaşüyor sanırdı.

"Görüyor musun?" diye fısıldadı Lasse, "gecenin insanları var dışarıda."

Eva düşünceli düşünceli başını sallayarak Lasse'yi dürttü. İnsanların karanlıktan niçin korktuklarını anlayamıyordu. Oysa Eva karanlığı seviyordu. Gölgeler çok iyi, çok hoş hayvanlar olmaları düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Kalıbımı basarım ki, dışarıda birini gördüm" diye fısıldadı Lasse "Gelecek olursa ne yapacağız?"

"Sen gidip yatsan iyi olacak" dedi Eva. "Gereğinden çok düşünüyorsun."

Ancak Lasse karanlığın gizemli yaratıklarıyla dolu olduğuna kesinlikle

inaniyordu. Dağlarda yaşayan cinlerden, perilerden söz edildiği duymuştu. Kuş biçimine dönüşen ve yalnızca geceleri uçabilir insanlardan bile söz edilmiş gündüzleri taş gibi yere düşerlermiş. Bir kocakarıdar insanları dallarıyla yakalaya ağaçların öyküsünü dinlemişti.

"Saçmalamaktan vazgeçmezsen yerine başka birini kaldıracam dedi Eva. "Gördüklerimiz bildiklerimizin dışında hiç bir şey yoktur. Üstelik, bazı hayaletler olsa bile, bugünlerde onlar da işsiz kalmıştır. Çünkü artık insanlar hayaletlerden korkmuyor. Hayaletler rüzgarların içinde ormanlarda demir zincirleri şingirdatarak boşu boşuna dolanıyorlar, canavarlar için de durum aynı bugünlerde Frankeştayn canavarını, kurt baş

insanları, kan emen vampirleri bilirsin. Bunlar eskiden küçük bebekler parçalar, genç kızların kanını emerlerdi. Ama artık canavarlar insanlara gülüp geçiyor. Bu yüzden canavarlar artık çok mutsuzlar, çok küskünler ve artık mezarlarından hiç çıkmıyorlar.”

Eva tam sözünü bitirmişti ki, bir ses duyuldu. İkisi de kaskat kesildiler, birbirlerinin ellerini sarıldılar. Eva bile yüreğinin nasıl hızla çarptığını duydu. Bu gıcırdayan bir sestti, pencerenin yanındaki duvarın bir yerinden geliyordu. Eva ile Lasse birbirlerine baktılar.

“Demedim mi ben” dedi Lasse
“İşte geliyorlar.”

“Kapa çeneni” dedi Eva.

Gıcır tı dinmişti.

Şimdi de tavandan gelen bir hisirtti duyuluyordu. Hisirtti yapının ortalarında bir yere doğru ilerled

Orada sanki bir yeri açtı, bir tıngırtı oldu.

"Gecenin insanları" dedi Lasse "Öç almaya geliyorlar. Gecenin yasalarını çiğnediğimiz için bize kızgın olmalılar."

Eva, artık Lasse'yi dinlemiyordu bile. Bunun damdaki pencereyi açarak okula girmeye çalışan bir olduğunu anlamıştı. Şimdi asıl soru çağrılmadan gelen bu konuğu gafi avlamak, onu tutsak almaktı. Eva hemen bir cep feneri aldı eline tavan arasına çıkan merdivenin başında gizlendi. Lasse öylesine korkmuştu ki, ne yapacağını bilemiyordu. Bir yandan yalnız başına oturmaya cesaret edemiyordu, öte yandan da Eva'yı izleyerek okula sızmaya çalışan yaratıkla karşılaşmayı göze alamıyordu.

Sonunda Eva'yı izlemeye karar

verdi. Eva'nın elini kavradı, çünkü kendini daha güvenlik içinde buluyordu böyle.

Merdivenin altına gizlendiler. Yukarıda birinin derin derin soluduğunu duydular. Sonra tavar arasından ayak sesleri geldi. Bir kapıyı açtı, merdivenin en üst basamağında durdu. Bir homurtu geldi önce, sonra da yukarıda karanlığın içindeki yaratığın: "hımmm, burada bir gariplik var. Buram buram kan kokusu geliyor burnuma" diye mırıldandığı duyuldu.

Homurtusundan bunun, yaş pimpirik bir adam olduğunu anlaşıyordu. Pimpirik yavaş yavaş merdivenden aşağı inmeye başladı. Çocuklar korkudan titrediler. Lassı dişlerinin nasıl birbirine vurduğunu bütün odadan duyulduğunu sandı.

Eva, bir anda gizlendiği yerden çıktı, el fenerini yakarak, pimpiriğin

gözlerinin tam içine tuttu. "Sizi tu tu-tutukluyorum" dedi Evc Korkudan kekeliyordu.

Fenerin ışığında saçlı sakallı, kir bir yüz görüldü. Ama bu ne dişler sipsivri bir canavardı, ne de kulakla püsküllü bir cindi. Sıradan, sakallı bi pimpirikti bu. Fener yandığında yıldırıma çarpılmış gibi donakalmıştı.

"Hay allah, bu da nesil!" diye kükredi pimpirik.

Ama sonra Eva'nın sesini duydu ve orada iki çocuğun durduğunu gördü. Bunun üzerine sakallı koca yüzü koca bir kahkaha ile parladı. Üst dudağını kaldırarak simsiyah dişlerini gösterdi. Gözleri parıldı ve: "tutuklamak mı?" dedi. "Beni mi tutuklayacaksın? Peki kimmiş bakalım beni tutuklayacak?"

"Çocukların nöbetçi birliği" dedi Eva. Şimdi biraz daha az korkuyordu, çünkü pimpiriği

güldüğünü, aslında onun çok iyi birini benzediğini görüyordu. "Biz çocukları anaokulunda yönetime el koyduk. Ya buradan çekip gidersiniz ya da siz hemen tutuklarız."

Pimpirik biraz düşünceli, karc çenesini ovuşturdu: "peki ya direnirsem ne yaparsınız?"

"O zaman eli çocuğun hepsini birden uyandırırım" dedi Eva. "Bugün hem annelerin, hem babaların, her de polislerin ardı ardına giriştikle bütün saldırıları durdurduk püskürttük onları."

"Vay canına" dedi adam, gittikçe daha da şaşkın bir görünüş aldı. "Şu el fenerini çekin yüzümden de bir yere oturup konuşalım. Ne dersiniz? Hem size kim olduğumu, niçin buraya geldiğimi de anlatırım."

Eva biraz duraksadı. Aslında şu pimpiriği kovalaması gerekirdi. Ama dişlerinin takırdaması duran Lasse

kulağına fısıldadı: "bırak gelsin. Bütün büyükler kötü değiller ya. Üstelik çok da iyi birine benziyor. Dostlarımız olan büyüklerle düşmanlarımız olan büyükler arasında ayırım yapmayı öğrenmeliyiz."

"Peki öyleyse" dedi Eva. "Gel buraya."

"Çok iyi" dedi pimpirik. "Be gecenin içinden geliyorum. Hele zaman kovalanan gecenin insanlarındanım. Şimdi bira konuşalım. Hele önce bir iki lokma biber şeyler yesek çok iyi olur."

Mutfığa geçip oturdular. Lasse, köşedeki küçük bir lambayı yaktı. Eva yiyecekler çıkardı.

"Adım Gustav" dedi adam. Elini uzattı. Çocuklar küçücük ellerin adamın kocaman, kirli avucuna verdiler.

"Benim adım da Lasse."

"Benimki de Eva."

Gustav geceleri yatacak bir yeri olmadığını anlattı. Her gece karanlık basınca damdaki pencereden okul girip aç kalmamak için biraz da yiyecek aşırıldığını açıkladı. Bu gece de her gece olduğu gibi bu amaçla gelmişti ama çocukları karşısında görünce doğrusu pek afallamıştı.

"Biraz yorgunum çocuklar" diye içini çekti. "Çok güç koşullarda yaşamımı sürdürüyorum."

Sonra iskemlesine yaslandı İriydi, güçlü kuvvetliydi, iskemle ağırlığı altında çatırdadı. Kollarında çıplak kız dövmeleleri vardı. Düğmeler açık gömleğinin içinden de bir ejderha başı dövmesi görünüyordu.

Bir zamanlar denizcilik yapmış Singapur'a gittiğinde bu dövmelele yaptırmış. "Dünyada gezmediğim görmediğim yer yoktur" dedi "Koca koca vinçleri olan bütür

büyük limanları gezdim. Liman mahallelerinde dayak yemişliğim eski buharlı gemilerde ateşçi olarak çalışmışlığım var. Ama çocukların yönetime el koyduğunu hiç duymamıştım.”

“Çok pis kokuyorsun” dedi Eva yüzünü buruşturdu. “Tıpkı ahır gib kokuyorsun. Bir çöp tenekesinde uyumuş gibi bir halin var.”

Gustav, üç gecedir büyük kentin altındaki yeraltı tünellerinde uyuduğunu anlattı. Bu tünellerde kentin su borularının geçtiğini, bütür kentin altında koca bir oyuklar ve kovuklar şebekesi bulunduğunu açıkladı. Gecenin insanların birçoğ buralarda barınırdı.

“Bakın, dinleyin” dedi.

Çocuklar dinlediler, ta uzaklarda kentin sokaklarından hızla geçen polis otomobilinin sirenlerini duydular.

"Benim peşimden koşturuyorlar" dedi Gustav. "Beni yakalayacak olurlarsa, yoksul insanları koydukları bir yere tıkacaklar beni. Böyle bir yere tıklılmayı ister miyim hiç?"

Hayır, çocukların böyle bir şeye yürekleri dayanmazdı. Yoksullar yurdu, ortalıkta görünmesinler diye yoksul insanların tıklıldığı kocaman taştan bir yapıydı. Nöbetçilerle doluydu. Burada kalan insanları çoğu öylesine mutsuzlardı ki içlerinden hiç bir şey yapmal gelmezdi.

"Onun için oralardan kaçmayı çalışmamın nedenini anlayabilirsiniz" dedi Gustav. Kapkara yüzü yağdan ve terden parlıyordu. Gözlerinde tehlikeli bir anlatım vardı.

"Ama anaokulundan hırsızlık yapıyor muşsun" dedi Eva. "Hırsızlık yapmak doğru bir şey değil. Üstelik bir sürü yasa dışı işler de yapmış

olmalısın.”

“O halde sana bir şey söyleyeceğim” dedi Gustav. Eva’ya doğru eğilerek, yıllardır diş fırçası görmemiş ağızıyla soluk alıp verdi “Bugün anaokulunda siz ne yaptınız? Ha?”

“Şey” dedi Eva. Duraksadı.

“Yo, çekinme, söyle söyle. Ne yaptınız bugün burada?”

“Yönetime el koyduk, okulu basmaya kalkışan polisleri ger püskürttük.”

Gustav, Eva’nın kolunu öyle sıkıca kavradı ki, Eva’nın canı yandı. Sonra kızın kolunu bıraktı. Arkasına yaslandığında bütün yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Tatlı bir pimpirikti bu adam. Ara sıra tehlikeli öfkeli biri gibi görünüyordu ama hemen ardından yüzü gülüyordu.

“Ve sen diyorsun ki, çalmak yanlışır” dedi Gustav. “Unutma k

bugün sizin yaptığınız, yasalara er aykırı şeydir. Başkaldırma ve başkaldırıya kışkırtmaktan dolayı or yıl hapse mahkum edilebilirsiniz.”

“Doğru” dedi Lasse. “Stina’nı yargıç babası da böyle söylemişti.”

“Gördün mü” dedi Gustav. “Öyleyse bana yasa dışı işlerder söz etmeye kalkışma. Pis, yorgun, yoksul olduğum için benden daha iy olduğunu sanıyorsun. Sana şunu söyleyeyim ki hırsızlık yapmak elbette yanlıştır, ama hapse tıklanlar da her zaman benim git küçük hırsızlardır. Büyük hırsızlar, halktan milyonlar çalanlar, hiç bi zaman hapse girmezler. Onları resimleri gazetelerde basılır, sık sık kralı, başbakanı görmeye giderler.”

Eva, ne diyeceğini bilemed Gustav haklıydı. Çocuklar da birçok yasa dışı işler yapmamışlar mıydı? Kalkıp Gustav’la tartışacak

değillerdi ya.

Çocuklar yorulmuşlardı. Gustav'ın yanına oturdular. Gustav, kollarını çocukların omuzlarına doladı. Kendilerini güvenlikte, rahat hissettiler. Eva ile Lasse, yerlerinde büzüldüler ve uzun zamandır ilk kez güvенеbilecekleri birini tanıdıklarını hissettiler içlerinde. Gustav'ın uzaklardan gibi gelen, kaba sesiyle anlattıklarını dinlediler: "ortalıkta a susuz dolaştığım zamanlar ne olmayı isterim, bilir misiniz? Bir kartal olmayı isterim. Kanatlarım olsun, uçabileyim isterim. O zaman dikine yükselirim, beni ne polis, ne başka yakalayamaz. Hepsi de oldukları yerde kalırlar. Bense yüksekere çıkar, rüzgarlara veririm kendimi, uçarım. Deniz üzerinde bulutları izlerim, sonunda daha iyi başka bir ülkeye varırım. Çok uzaklarda beni bekleyer

insanlar var. Bir kadın, iki çocuğuyla beni bekliyor. Birgün göklerde uğarak gidip onlara ulaştığımda çocuklar, 'babacığım, babacığım geri geldin sonunda,' diye bağıracaklar."

Ama Lasse ve Eva, pimpirili Gustav'ın öyküsünün sonunu işitmediler. Çünkü uykuya daldılar. Gustav onları öbür çocukların yanına taşıdı, yataklarına yatırdı, üzerlerini örttü.

Ondan sonra kapının önünde nöbete başladı. Bütün gece orada kıpırdamaksızın kaldı.

16

Gustav orayı boyluyor

İkinci gün başladı. Sabah oldu. Top anaokulundaki ayaklanma yirmi dört saatini doldurdu. İlk zaferle kimsenin başta düşünemeyeceğ kadar kolaylıkla kazanılmıştı.

Çocuklar sütlü kakaolarını içtiler peynirle ekmek yediler.

Öğretmenler uykudaydılar Hemen hemen bütün geceyi soyulmacasına poker oynayarak geçirmişler, çok yorgun düşmüşlerdi.

Gustav, masanın başında oturuyordu. Öbür çocuklar Gustav'ı

ile gördüklerinde hem korkmuş, hem de kızmışlardı.

"Bu da kim?" diye bağırmışlardı.

Ama Eva ile Lasse onlara pimpirik Gustav'ı tanıttılar. Lasse yine büyükler arasında da iyi kimseleri bulunduğunu anlattı. Aslında temel ayrılık büyüklerle küçükler arasında değildi. Temel ayrılık, yönetimi elinde bulunduranlarla yönetilenler arasında idi.

Bunun üzerine çocuklar, Gustav'ı masalarına çağırmışlardı.

Gustav, yıkanıp temizlendi. Çocuklar eski bir traş makinesi bulup sakallarını kestirdiler. Çünkü sarılıp kucaklaştığında sakalla çocuklara batar. Oysa çocuklar Gustav'ı pek sevmişlerdi, onu kucaklamak istiyorlardı. Bu yüzden Gustav gidip traş olmak zorunda kaldı.

Masanın başına oturduklarında

"bugün giriştiğimiz bu eylem
la ilerletmeliyiz" dedi. "Bütü
e niçin böyle yaptığımız
malıyız. Bunu bütün annelere
ra anlatmalıyız. Bunu
lere, televizyona da
alıyız."

ers söze karıştı: "ve
den önce, ülkedeki bütür
arı, bizler gibi davranmayı
alıyız. Onun için her
ştırmamız gereken bir sürü
şey var."

"EğİN ne?" diye sorsu Stina.

"E bir toplantı yapmalıyız"
Eva. "Bütün büyükler bu
ya katılabilmeli. Onlara nede
dirdiğimiz açık açık
alıyız."

toplantıda ileride nelei
ağımız konusunda bir tasla
aya koyabiliriz" dedi Lasse.
nceye kaday, ben donduymc

ve çilek yemek istiyoyum” dedi Johnny.

“Kes sesini” dedi Stinc
“Dondurma ve çilekten çok daha önemli şeyler söz konusu.”

“Yuuuh” dedi Johnny.

“Dondurma ve çileği daha sonra yersin” dedi Anders. “Bütün gün bunu konuşacak değiliz ya.”

“Bir önerimiz olmalı” dedi Carl johan. “Önderliğe kendim öneriyorum.”

“Yo yo” dedi Gunnar adlı bir çocuk. “Seni önderliğin istemediğimizi hala öğrenemedi mi? Sen olsan olsan, ancak kızilderi oyunu oynarken başkanımız olabilirsin.”

Bunun üzerine Carl-johan tıpkı bir gün önceki gibi yüzünü astı, oturdu. Yine de pek çok şeyler öğrenmişti. Çünkü kızgınlığı yalnızca bir dakika sürdü. Sonra yeniden neşesini buldu.

"Temizlik yapmalıyız" dedi Lasse "Kendimize bakabileceğimizi herkese göstermeliyiz."

"Gustav'ın her zaman bizimle oturmasını istiyorum" dedi Anna.

Gustav biraz hüzünlü bir bakışla baktı çocuklara. Sonra bunun nedeni olamayacağını onlara anlattı: "az sonra gitmem gerek" dedi Gustav. "Yoksa gelir alırlar beni buradan. Şu yakındaki birahaneye gider, sonra da yine yerin altına inerim."

"Öyleyse çok yakında yine gelmelisin bize" dedi Anna.

"Gelmeye çalışacağım" dedi Gustav. "Ama içimde öyle bir duygu var ki, bugün hiç de iyi bir gün olmayacak gibi geliyor bana."

Çocuklar bir an sessiz kaldılar Gustav'ın kötü sezgilerine inanmak istemiyorlardı. Ama öyle oturup kara kara düşünmenin de hiç gereği yoktu. Yapılacak pek bir şey yoktu

aslında. Ama birden top anaokulunda olağanüstü bir çalışma başladı. Yer fırçaları, kovalar, süpürgeler, bezler çıkarıldı. Büyük toplantıya kadar her yer tertemiz temizlenecek, düzene sokulacaktı.

Peter, hırıldayan elektrikli süpürgeyi ardınca sürükleyerek bir jet uçağı gibi ortalarda uçuşuyordu. Lasse, her iki ayağına birer yer fırçası bağlamış, sanki odada odaya paten kayıyordu. Bu, yeri parlatmanın çok pratik bir yöntemiydi. Eva, bir paspas fırçasına at gibi binmiş koşturuyordu.

Telefonun bulunduğu odada çocukların basın merkezi kuruldu. Okuma bilen çocuklar telefon rehberini açarak tv'nin, radyonun ve bütün gazetelerin numaralarını saptadılar.

"Günaydın, sabah borazanıyla m

görüŖüyorum?” dedi Oke adlı bir oğlan. “Günaydın. Yazı işleri müdürüyle görüşebilir miyim?”

“Alo. Burası dünyanın en büyük zirva ve skandal gazetesi, sabah borazanı” dedi bir ses.

“Günaydın efendim. Biz çocuklar top anaokulunda yönetime e koyduk” dedi Oke. “Bütün gazeteleri saat 12’de yapılacak basın toplantısına çağırıyoruz. Toplantıda limonata sunacağız ve hakkımızda kötü şeyler yazan bütün gazeteciler sokağa atacağız.”

Bir saat sonra bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Anaokulu pırl pırlı Yerde en küçük bir toz bile kalmamıştı. Bütün pencereler silinmişti. Camlar öylesine temizdi ki insan bilmese çerçevelerin içinde hi cam olmadığını sanırdı.

Tam o anda korkunç bir şey oldu: tasarlanmış her şeyi, yapılacak

toplantıyı bile mahvedebilecek bir şey. İlk gören Eva oldu. Gustav'ın ortalıkta görünmediğini anlayınca olanca gücüyle bağırdı: "Gustav nerede?" sonra pencereye fırladı ve korkunç olayı gördü.

Gustav, çocuklardan ayrılmış, giderken "hoşça kalın" bile dememişti. Çünkü ayrılık sözler etmek, her zaman zor bir iştir. İnsan kolaylıkla hüzne kapılır, büyük bir üzüntü duyar. Eva şimdi Gustav'ın okuldan aşağı ağaçtan ağaca gizlenerek gidişini görüyordu.

Üstelik Gustav'ın görmediği başka bir şeyi de gördü. Bir ağacın arkasında iki polis duruyordu. Evc Gustav'a bağırarak, onu uyararak istedi ama ne yazık ki pencerenin arkasındaydı. Pencereyi açmaya çalıştı ama mandalı sıkıştığından başaramadı bunu.

Eva'nın bir şey yapmasına olanak

kalmadan, polisler yerlerinde fırlayıp Gustav'ı yakalamışlardı bile Gustav'ın nasıl ellerinde kurtulmaya çabaladığını gördü. Ama o zaman polislerden biri copunu çekerek Gustav'ın kafasına indirdi. Gustav yere yığıldı, kıpırdamaksızın oracıkta kalıverdi.

Eva donup kalmıştı. Yalnızca orada durdu, baktı. İçinden ağlamalı geldi ama ağlayamadı. Kaskatı, oracığa çakılıp kalmıştı.

Az sonra pencerelerinde demir parmaklıklar bulunan kocamar simsiyah bir cezaevi arabası geldi. Polisler, Gustav'ı kaldırıp arabanın içine attılar. Kapılar üzerine kapandı ve araba yola koyuldu.

Öbür çocuklar da gelip Gustav'ın arabanın içine atılışını izlemişlerdi.

O zaman Eva, güç duyulur, acılı bir sesle şunları söyledi: "artık benden işten vazgeçiyorum. Buradan çekip

gitmek istiyorum. Bir daha da hiç buraya gelmeyeceğim.”

Çocuklar yere çökmüşlerdi. Yüzleri bembeyaz kesilmişti. Söyleyecek pek bir şey yoktu. Aslında hepsi de pek üzgündü. Ama bütün olan bitenleri gören Eva büsbütün üzülmüştü. Onu yatıştırmak, kimsenin elinde gelmiyordu.

Eva'yı kucaklayıp elinden tutan Lasse: "şimdi başlattığımız bu savaşı sürdürmeliyiz" dedi. "Böyle bir şeyin olmasına bir daha izi vermeyeceğiz. Biz bu gibi kötü bulduğumuz şeylere karşı devrim yapıyoruz. Anlamıyor musun bunu Bizi bırakıp kaçamazsın. Bundan böyle tek bir yol var, o da dosdoğru ileriye, daha ileriye erişmek..."

kral, isviçre'ye kaçıyor

Saat oniki olmuştu. Çocukları basın toplantısı başlayacaktı. Anaokulunun önünü halk hınca hınca doldurmuştu. Büyük salon öylesine doluydu ki, iğne atılsa yere düşmezdi. Büyük bir kamyon tv kabloları ve kameralarıyla gelmişti. Bay kahkaha denen bir tv yıldız burnu havada ortalıkta dolaşıyor, herkese gülümsemesini söylüyor, yoksa tv'de görünemeyeceklerin belirtiyordu.

Bay kahkaha, tv yıldızlarının en yakışıklısıydı. Plastikten yapılmış

eşsiz bir takma burnu vardı. Her zaman sırttan ağzından bembeyaz dişleri görünüyordu, aslında dişler de takmaydı. Her gece çıkarılıp suya yatırılmaları gerekiyordu. Yoksa gece uyurken insanın boğazına takılıverirdi. Gür, esmer saçlı güzel bir peruk vardı kafasında. Evet, aslında bay kahkaha'nın üzerindeki her şey bütün öbür tv yıldızlarında olduğu gibi takmaydı. Peruğunun ve takma burnun altında biraz yenmiş ve yıpranmış bir hali vardı.

Bay kahkaha'nın çevresini tv programlarını yapan kimseler sarmışlardı. Bunlardan kısa boylu birisi bay kahkaha'nın pırıl pırıl parlayan pabuçları kirlenmesin diye ayaklarını altına kırmızı bir ha seriverdi.

Anneler, babalar oturuyorlardı oldukça da kızgın görünüyorlardı

u, bir gün önceki anaokulunu
girişiminden beri kızgındı.

ne yaramaz çocuklarımız
ye iç geçirdi Peter'in annesi
apsak? Peter'in bu kadar
az olacağı aklıma bile
di. Eve döner dönmez hemen
ı yatacak.”

çocuklar yasalar
işlerdir” dedi Stina'nın sırtı
babası. O gün de her günkü gibi
gitmiş, yine insanları hap
rina çarptırmıştı.

nar'ın babası ise oturmuş
rını sayıyordu. Gunnar'ın
milyonerdi. On fabrikası, ot
vi, yirmi de gemisi vard
asının hiç gereği yoktu. Bütün
de oturur, paralarını sayar,
a ilgili radyo programların
i. Arada sırada da yürüyüş
k için dışarı çıkar küçük
a yem diye on kuruşluklar

atardı. Büyük kuşların payına liralıklar düşerdi. Evet, o kadar zengindi ki tuvalete gittiğinde aslında herkesin kullandığı tuvalet kağıdından kullanmaz, on liralık kağıt paraları yeğlerdi.

Lasse'nin annesi, onunur fabrikalarından birinde çalışıyordu. Bütün gün, o daha çok kazansın diye ter döküyordu.

"O kadar çok param var ki, istesem tüm kenti satın alabilirim" diye mırıldanıyordu Gunnar'ın babası. "Çocuklar uslu durmazsa ben anaokulunu da satın alacağım."

Tv yıldızı bay kahkaha, tv adını bir görüşme yapmak için Lasse ile Eva'yı bir köşeye sıkıştırmıştı. "Kamera!" diye bağırdı.

Kameracı adam geldi, kamerayı Lasse ile Eva'nın üzerine doğrulttu.

"Budala" dedi bay kahkaha öfkeyle; bir an için sırtmayı bıraktı.

"Onları değil, beni filme çekeceksin Onlar da biraz görünebilir ama as beni çekeceksin."

Kameracı, kamerayı bay kahkaha'ya çevirdi ve o da yeniden sırtmaya başladı.

"Ses!" diye bağırdı bay kahkaha.

Başka bir adam geldi ve bay kahkaha'nın başının üzerinden bir mikrofon sallandırdı.

"İyi günler, sevgili izleyiciler" dedi bay kahkaha, kamera işlemeye başladığında. "İyi günler. Ben yakından tanıyacaksınız. Ben dünyanın en yakışıklı, en ünlü tv yıldız bay kahkaha..."

Durdukları köşede Eva eğilerel Lasse'nin kulağına fısıldadı: "herif çılgın, tv'de yalnız kendisi grnsl istiyor."

"Buna da dur demeliyiz" diye fısıldadı Lasse.

Ve kameraya doğru atıldı.

Birden, tv yıldızını bir yana itti. Sonra el sallayarak bağırdı: "selam İsveç'teki bütün çocuklar! Biz anaokulumuzda yönetime el koyduk. Şimdi sizler de bizim gibi yapın."

Ancak Lasse daha çok konuşma olanağı bulamadı, çünkü tv yıldızı bay kahkaha, yeniden Lasse'yi engelledi. "Tv programını rezil ediyorsun" dedi. "Tv'de her zaman ben görüneceğim, sen değil."

Yeniden kameraya döndü. "Bu üzücü teknik arızadan dolayı özür dileriz sayın seyirciler. Evet, ben tv yıldızı bak kahkaha..."

"Yuuuh!" diye bağırdı Lasse.

"Yuuuh!" diye bağırdı Eva.

"Yuuuh!" diye bağırdı bütün çocuklar.

Herkes öyle yuh çekiyordu ki, tv yıldızı alabildiğine kızdı ve anırmayı başladı. Derken takma burnu yere düştü. Kafasındaki peruk yana

kaykıldı ve yerde takma dişlerin aramaya başladı. Ansızın tv yıldızının bütün yakışıklılığı kayboldu. Yer koklayan ve eşeleyen, kocamış, dişsiz bir kobaya benziyordu.

Ama tv kamerası çalışıyordu. Televizyon izlemekte olan bütün İsveç halkı gülmekten kırılıyordu.

Programı izleyen bütün çocuklar da gülmekten katıldılar. Lasse'nin bağırdığını duyunca, onlar da hep bir ağızdan bağırdılar: "yönetime e koyacağız!"

Sarayının kulesinde oturmakta olan yaşlı kral da tv'yi izlemekteydi. Lasse'nin bağırdığını duyunca öykü korktu ki hemen zile basıp uşağın çağırdı: "bütün sandıklarımı parayla doldurun" diye buyurdu. "İsviçre'ye kaçmalıyız. Halk yönetimi ele geçirecek."

Başka bir evde de yaşlı başbakan oturmaktaydı. O da en az

kral kadar korktu. O da sekreterini
çağırıp bütün paraları toplamaların
söyledi. "Amerika'ya sığınmak er
iyisi" dedi. "Çünkü yakında bu ülkey
de halk yönetecek."

18

büyük zafer

Anders, ayağından ayakkabasını çıkardı, olanca gücüyle masaya vurarak bağırdı: "kesin sesinizi! Şimdi yönetime niçin el koyduğumuzu açıklayacağız!"

Anneler, babalar biraz homurdandılar ama sonunda sustular. Tv yıldızı takma dişlerin bulmuştu, yine yüzü gülüyordu. Bütün gazeteciler söylenilenler yazmak üzere hazırlandılar.

"Top anaokulundaki çocuklar yönetime el koydular. Çünkü gündüzleri ne yapmaları gerektiğini

kendileri karar vermek istiyorlar" dedi Anders. "Ancak amacımız tel başına karar vermek değildir. Buraya gelen herkes kararların alınmasına katılacaktır. Üstelik biz bir şey daha keşfettik: siz ana babalar, bizler hakkında çok az şey biliyorsunuz. Onun için her gün bir saat buraya geleceksiniz. Burada biz çocukların ne istediğini öğretmek için bir okul açacağız."

Anders sözünü tamamladığında salonda bir patırtı koptu. Bazı ana babalar bu söze çok kızmışlardı. Öbürleri ne düşüneceklerini bilemiyorlardı. Bir kısmı da söylenenleri hoşnutlukla karşılamıştı. Derken annelerden biri bağırdı: "artık yeter! Susturun şunları! Bu çocuklar yaramaz!"

Ve Gunnar'ın milyoner babası bağırdı: "kentin en zengini benim! Her şeye ben karar veririm. Onun için

durmuş saçmalayar
da satın alacağım!”

nar'ın babası, cebinden bi
ara çıkardı, saydı ve sordu:
nedir? On bin lira veriyorum!”

kes şaşkınlıkla birbirine baktı

Lasse'nin annesinin ses

u: “bir çocuğu da satın

sınız ya.”

am elbette” dedi Gunnar'ın

babası. “Parayla her şey

alınır. Onu satın aldığımda

e evime gelecek ve orada

bir sürü zırva söz etmemeyi

cek.”

ni satın alamazsın!” ded

s. “Ne sen ne başkası ber

amaz.”

ette alırım” diye dirett

ın zengin babası. “Ben kralları,

ları satın almışım, niye bi

cağı almayayım.”

man Anders'in annesi ayağc

kalktı: "kimse benim yavrumu satılamaz!" diye kükredi. "Benim oğlum bir köpek ya da bir at mı sandınız. Belki bizim sizin kada paramız yok ama bizim de en az sizin kadar değerimiz vardır!"

Hemen hemen bütün analar, babalar bu sözlere katıldılar. Çoğunluğun Anders'ten yana olduğu anlaşılıyordu. Kimileri de Anders'i annesi kadar öfkelenmişlerdi yumruklarını sıkmış sallıyorlardı.

"Atın şu herifi dışarı!" diye bağırişıyor, Gunnar'ın zengin babasını gösteriyorlardı.

Ortalık iyice karıştı. Analar babalar birbirlerine girecekmiş gibi bir durum doğdu. Ama Carl-johan onları yatıştırmak için ayakkabısının masaya vurarak bağırdı: "herkes sussun! İnsanların satılabileceğini savunan analar babalar odanın bu yanına ayrılmalı"

Anders'le annesini destekleyenle de bu yana.”

Ana babalar ayağa kalktılar. Hemen hemen hepsi Anders'le annesinin yanına gitti. Gunnar'ı zengin babasını destekleyenler yalnızca birkaç kişiydi.

Şimdi analar babalar odanın il yanına ayrılmışlar, yüz yüze gelmişlerdi. Çok paraları, evleri, iyi işleri olanlar bir yandaydılar. Ama sayıları çok değildi. Geri kalanları hepsi öbür yanda yer aldı.

Böylelikle işin yatıştığını sanan olduysa çok yanıliyordu. Gerçekte ana babalar daha da kızışmışlardı. “seni gidi zengin domuz!” diye bağırdı. Anna'nın güçlü kuvvetli bir yapı işçisi olan babası. “Dışarı çikalım da görürsün. Şunu kafana yersin o zaman!”

“Burada hiç bir insan satıl alınamaz!” dedi Eva'nın annesi.

Ama Gunnar'ın zengin babası yalnızca paralarını salladı durduğu yerden ve yine bağırdı: "o kadar çok param var ki, istersem hepiniz satın alırım! İstersem hepinizi işsiz bırakırım, hepiniz sokakta yatmak zorunda kalırsınız."

O zaman ortalık yeniden öyle bir karıştı ki, Peter iki yan birbirine girmesin diye odanın ortasına ilerledi ve Gunnar'ın zengin babasının dönerek şöyle dedi:

"Biz çocuklar, bazı kimselerin niçin öbürlerinden daha zengin olduklarını anlayamıyoruz. Bunun yanlış olduğunu inanıyoruz. Onun için paralarının bir kısmını bize vereceksin. O zaman bir film makinası alabilir, her gün otobüse binip müzeleri ve fabrikaları gezebiliriz."

"Size metelik vermem!" dedi Gunnar'ın zengin babası. "Çok param var, çünkü ben çok akıllıyım."

"Hiç de akıllı değilsin" dedi Peter "Çünkü bütün gün evde oturup paralarını sayıyorsun. Şimdi o paraları bize vereceksin."

"Hayır! Hiç bir zamar vermeyeceğim!" dedi Gunnar'ın zengin babası. Yüzü öfkeder kıpkırmızı olmuştu. Paralarını da sık sıkıya cebine tıkmıştı.

Ancak o anda çocukların nöbetçi birliği, adamın önünde bitiverdi. Birli on çocuktan kuruluydu; hepsi de sor derece kararlı, inançlı görünüyordu. Yavaş yavaş ona doğru ilerlediler.

"İmdat!" diye haykırdı Gunnar'ın zengin babası. "Ne yapmak istiyorsunuz? Niçin bu kadar kırgınsınız? Ben öyle demek istemedim."

Ama çocuklar ona doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Gerçekten de öyle görünüyordu ki, Gunnar'ın zengin babasını sanki tuttukları gil

pencereden dışarı fırlatacaklardı.

"Ö-ö-ödeyeceğim" diye kekeledi Gunnar'ın zengin babası. "O kadar çok param var ki, hemen ödeyebilirim." cebinden koca bir tomar para çıkardı, Peter'e verdi.

"Bizim okulumuzla birlik olmayacak hır çıkarmamaya söz veriyor musun?" dedi Peter.

"Evet, evet, söz veriyorum, ama söyle şu çocuklara, çekilsinler başımdan. Çok kötü bakıyorlar bana."

O anda top anaokulunun bütür çocukları sevinçler haykırdılar, az sonra bütün ana babalar, öğretmenler, gazeteciler de onlara katıldı. Tv yıldızı bay kahkaha, bir köşede durmuş öyle gülüyordu ki neredeyse ortasından çatlayacaktı. Kağıdan içeri sızan küçücük bir köpek odanın ortasına gelip oturdu, havlamaya başladı.

O sırada çocuklar pencereder içeriye iki kırmızı gözün bakmakta olduğunu farkettiler. Sonra kara saçlı bir baş, ağız kulaklarında güle bir yüz ve kapkara dişler gördüler.

"Gustav!" diye bağırdı Eva.

Büyük bir alkıştıı koptu. Gustav, çocukların açtığı pencereder içeriye girdi. Odanın ortasına gelip durdu. Gürültünün içinden bağırdı "polisin elinden kaçtım! Şimdi, bütü çocuklar, şimdi bütü analar babalar, şimdi hep birlikte bayran yapacağız. Şimdi limonata içeceğiz çörekler yiyeceğiz ve top anaokulunda yönetime el koyar çocukların onuruna hep birlikte haykıracağız: yaşasın!"